

CEDPL

SOUTH EASTERN UNIVERSITY OF SRI LANKA

GREEK AND MEDIEVAL PHILOSOPHY

BACHELOR OF ARTS (EXTERNAL - GENERAL)

ACADEMIC YEAR- 2014/2015

YEAR -1, SEMESTER-11

CENTRE FOR EXTERNAL DEGREES AND PROFESSIONAL LEARNING

M.L.ISSADEEN

COURSE MANUAL

GREEK AND MEDIEVAL PHILOSOPHY

PHM 12013

Prepared by
Mr. ML.Issadeen

Course Title	: Greek and Medieval Philosophy
Course Code	: PHM 12013
Year	: 1
Semester	: 2
Credit Value	: 3
Status	: Core
Number of Hours	: 45

Introduction

This course is a historical introduction to the Western Philosophic tradition. Selected philosophers will be examined from each of the following periods: Ancient Greek and Medieval. A great place to begin the study of philosophy is with the ancient Greeks who invented (or discovered) it. In order to attain a better understanding of human intellectual history we will explore the birth of rational thought with the Pre-Socratics, then move to Athens with Socrates, Plato, and Aristotle and continue with philosophers from the late Classical and Medieval periods. We will focus on their theories of knowledge, metaphysics, and ethics. We will view the writings from these periods as a heritage, which is relevant to many of the significant religious and philosophical issues facing us now, including the perennial search for values. At times, the thought of ancient and medieval masters will force us to cast a critical glance at some of our current assumptions. In short, we will be engaged in a dialogue on perennial issues with some of the greatest philosophical minds the world had produced. Primary and secondary sources will be intertwined in lectures and discussions.

Objectives

- To provide a solid working knowledge of the major western philosophers and religious thinkers, from the earliest Greeks to the eve of the Renaissance.
- To make students able to reflect philosophically (i.e. to gain insight into the nature of Philosophical argumentation) students can ask themselves "What is this philosopher trying to prove?," "How is the position argued for?," "Is the position one we can ultimately accept".

Learning outcomes

After successful completion of the course unit the students will be able to,

- Acquire a general idea of the historical origins of western philosophy in ancient Greece, learning how key fields of philosophy (ethics, metaphysics, and epistemology) developed over a period of almost 1000 years, from roughly 550 B.C.E. to 150 C.E.
- Grasp the importance of Socrates, Plato, and Aristotle and understand how their ideas differed on topics such as the definition of reality, the nature and immortality of the soul, the extent and basis of human knowledge, the origins of the cosmos, the nature of God or the gods, and the definition of the good life for humans.
- improve their analytic and writing skills in the following ways:
- Grasp and articulate abstract ideas about the nature of reality or Being, the grounds of knowledge, and more.
- Criticize or defend, in both discussion assignments and unit papers, some fundamental positions on matters of ethics and social philosophy.

METHOD OF TEACHING & LEARNING (TL):

The following TL methods will be used to demonstrate the various topic of the course.

- TL1** Lecture
- TL2** Small Group Discussion
- TL3** Problem Solving
- TL4** Case Study

METHOD OF EVALUATION:

The students will be evaluated with semester-end written examination and continuous assessment method.

Semester-End Written Examination	70%
Continuous Assessment	30%
Total	100%

METHOD OF ASSESSMENT:

The method of assessment will be carried out in following ways;

- A1** Quiz
- A2** Presentation
- A3** Assignment
- A4** Report

Final Examination

Duration of final question paper for the Semester program will be three hours. Students are required to answer five questions out of eight.

Course Contents**Unit 1 The Origins of Greek Philosophy**

- 1.1 Greek Warfare
- 1.2 Greek Identity
- 1.3 Greek Writing
- 1.4 Greek Society

Unit 2 The Pre-Socratic Philosophers

- 2.1 Thales of Miletus
- 2.2 Anaximander of Miletus
- 2.3 Anaximenes of Miletus
- 2.4 Pythagoras of Samos
- 2.5 Parmenides of Elea
- 2.6 Heraclitus of Ephesus
- 2.7 Democritus of Abdera
- 2.8 Hippocrates
- 2.9 The Sophists

Unit 3 Greek Thought

- 3.1 Socrates
- 3.2 Plato
- 3.3 Aristotle
- 3.4 Plotinus

Unit 4 Medieval philosophy

- 4.1 Historical development
- 4.2 Doctrinal characteristics
- 4.3 Philosophical theology

Unit 5 Islamic philosophy

- 5.1 The early years of Islamic philosophy
- 5.2 Islamic philosophy and the Islamic sciences
- 5.3 Islamic philosophy in the modern world
- 5.4 Greek Sources in Arabic and Islamic Philosophy

LECTURER IN CHARGE: Mr. M.L. Issadeen

உள்ளடக்கம்

கிரேக்க மற்றும் மத்தியகால மெய்யியல்

கிரேக்க மெய்யியலின் தோற்றம்

தேலிஸ்

அனக்ஸிமாந்தர்

அனக்ஸிமினிஸ்

பைதாகரசு

எரக்ளட்டஸ்

பாமன்டிஸ்

சோபிஸுவாதிகள்

சோக்ரட்டீஸ்

பிளேட்டோ

அரிஸ்டோட்டில்

மத்தியகால மெய்யியல்

புனித அகஸ்தீன்

கிரேக்க மற்றும் மத்தியகால மெய்யியல்

கிரேக்க மெய்யியலின் தோற்றம்

கிரேக்க மெய்யியல் கி.மு 06ம் நூற்றாண்டில் மைலீசிய மரபில் இருந்து ஆரம்பமாகின்றது. இச்சிந்தனை மரபின் ஊற்று மிலிட்டசுவிற்சுரியதாகும். மிலிட்டசு சின்ன ஆசியாவின் கரையில் இருந்த ஒரு கிரேக்க நகரமாகும். இந்நகரம் பல சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டிருந்ததுபோல மைலீசியர்களின் சிந்தனைப்பாங்கும் சிறப்புடையது. இவர்கள் அடிப்படை மெய்மைகளை விளக்குவதற்கு கையாண்ட முறைகள் கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இவர்களுடைய சிந்தனை பெரிதும் சமய, புராணவியல் மற்றும் கற்பனைக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. பதிலாக ஒரு வகை நியாயித்தல் முறை, பகுப்பாய்வு முறை மற்றும் கருத்துருவான கோட்பாட்டு முறை போன்றனவற்றைக் கொண்டிருந்தது. இதுவே இவர்களுடைய சிந்தனைகள் இன்றும் சிறப்புறுவதற்கு காரணமாகும்.

அயோனியச் சிந்தனையாளர்கள் அதிகம் “இயற்கையைப்” பற்றி ஆராய்ந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அரிஸ்டோட்டிலின் படி முதல் மெய்யியலாளர்களில் அநேகர் எல்லாப் பொருட்களினதும் மூல அடிப்படை சடப்பொருள் தன்மை கொண்டது என்பதையே வலியுறுத்தினர். அவை உருவாவதும் பின்னர் ஒன்று கலப்பதுமான இயற்கைச் செயற்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றன எனவும் இதனை அவர்கள் மூலக் கூறுகள் எனவும் அழைத்தனர். தொன்மைக் கிரேக்க மெய்யியலாளர்கள் தமது முழுக் கவனத்தையும் “இயற்கையியல்” (Physics) ஆராய்ச்சியில் வெளிப்படுத்தினர். Phylo என்பதில் இருந்து வரும் இதன் பொருள் உற்பத்தி செய்தல், வளர்தல் என்பதைக் குறிக்கின்றது. இவர்கள் பௌதீகம் என்பதைப் “பொருட்களின் இயல்பு” என்பதாகவே கருதினர். இவர்களுடைய மெய்யியல் அணுகுமுறை பொருட்களின் தோற்றம் மற்றும் அவற்றின் மூலப் பதார்த்தங்கள் பற்றிய ஆய்வாகவும், புலன்களினால் பெறத்தக்க தோற்றப்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வாகவும் அமைந்திருந்ததுடன் இவர்கள் பகுத்தறிவிற்கும் அளவையியலுக்கும் முன்னுரிமை வழங்கினர்.

தேலிஸ் (640 – 546 BC)

முதல் மெய்யியலாளராகக் கருதப்படும் தேலிஸ் மிலிட்டசைச் சேர்ந்தவராகும். (மிலிட்டஸ் சின்ன ஆசியாவின் (துருக்கி) கரையோரத்தில் இருந்தது) முதல் விஞ்ஞானி என்று கருதப்படுபவரும் இவரேயாகும். மைலீசியக் கழகத்தை ஸ்தாபித்தவராகக் கருதப்படும் இவர் அதன் விஞ்ஞானியாகவும் செயற்பட்டார். இவரதும் இவரது சீடர்களதும் சிந்தனைகள் இவர் வாழ்ந்த மைலீசிய நகரின் பெயரால் மைலீசியப்பள்ளி (milesian school) என அழைக்கப்பட்டது. தூய அறிவைப் பயன்படுத்திய முதல் கிரேக்க சிந்தனையாளராகக் கருதப்படும் இவர் ஒரு தொழில்நுட்ப வல்லுனராகவும் இருந்தார் என அறிய முடிகிறது. இவர் எதிர்வு கூறிய கிரகணம் கி. மு. 585ல் நிகழ்ந்ததாகவும் சூரியனின் ஒழுங்கமைப்பின்மையால் ஏற்படும் நான்கு பருவ வேற்றுமைகளை இவர் கண்டுபிடித்ததாகவும் கருதப்படுகின்றார்.

தேலீசுடைய அண்டவியற் கருத்துக்களின் சுருக்கம் பின்வருமாறு அமைகிறது.

1. பூமி நீரில் மிதக்கிறது.
2. பொருட்கள் யாவற்றினதும் ஆதிகாரணம் நீரே. உலகத்தின் அடிப்படை நீர். காரணம் உலகத்தின் எல்லாப்பொருட்களிலும் நீர் காணப்படுகிறது.
3. பொருட்கள் யாவற்றிலும் கடவுள் நிறைந்துள்ளார்.

நாம் காணும் பொருட்கள் யாவற்றிலும் அதிக உருவங்களை அடையக் கூடியதுபோல் காணப்படுவது நீரே. நீரை நாம் திட பதார்த்தமாகவும், திரவமாகவும் வாயுவாகவும் பல்வேறு நிலைகளில் காண்கிறோம். இதனைத் தேலிஸ் அவதானித்திருக்க வேண்டும். இதனால் தேலிசு உலகத் தோற்றம் நீரால் நிகழ்வதாகவும் மீண்டும் பொருட்கள் நீராக மாறுவதாகவும் எண்ணியிருக்க வேண்டும். தேலிசு நீர் ஆவியாதலைக் கண்டதனால் கடலில் இருந்து மேல் நோக்கிச் செல்லும் ஈரலிப்பே “வானசோதிகள்” அணைந்து போகாது தொடர்ந்து ஒளி வீசுவதற்கு காரணமாயிருக்கிறது எனக் கருதினார். சூரியன் நீரை உறுஞ்சுகிறது. நீர் மீண்டும் மழையாக வருகிறது. இறுதியாக நீர் நிலமாக மாறுகிறது என தேலிசு எண்ணியிருந்தார்.

பொருட்களின் ஆதிகாரணம் நீரே என்ற இவ்விஞ்ஞான விளக்கம் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையானதொரு பொருளை நாடிச் செல்லல் என்ற நோக்கில் தத்துவத்தின் அடிப்படையாக உள்ளது.

தேலிசு உலக ஆன்மா என ஒன்றுள்ளது என நம்பினார் என நம்பப்படுகிறது. ஆனால் இது தேலிசு பற்றிய அரிஸ்டோட்டலின் ஊகம் எனவும் கூறப்படுகிறது. இவர் உலக ஆன்மாவைக் கடவுள் எனக்

கூறுகின்றார். எல்லாப் பொருட்களிலும் கடவுள் இருக்கின்றார். இந்நோக்கில் தண்ணீரே கடவுளாகக் கொள்ளப்படுகிறது எனக் கருதலாம். இவர் கூறிய உலக ஆன்மா என்பது தத்துவத்தின் தொடக்கப் பொருளைக் காட்டுவதாக அமைகிறது. இக்கருத்துக்கள் யாவும் பலமான ஆதாரமுடையவையல்ல. இருப்பினும் உலக ஆன்மா பற்றிய இவருடைய கருத்து ஓரளவு ஆதாரபூர்வமானதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

பொதுவாக தேலிசு சமய வாதியா? அல்லவா? என பல விவாதங்கள் நடைபெற்றுள்ளது. ஆனால் அவரது வழிவந்தோரின் கூற்றுக்களை மதிப்பிடும் போது நீரையே கடவுளென அவர் அழைத்திருக்கலாம் போல தோன்றினாலும் அதிலிருந்து அவரது சமயக் கொள்கை பற்றி திட்டவட்டமாக எதனையும் பெற முடியாதுள்ளது.

நீரே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானதென்ற விளக்கம் முதல் விஞ்ஞானி என்ற அடிப்படையில் உற்று நோக்கத்தக்கது. இதனை ஒரு விஞ்ஞானக் கருதுகோளாகக் கொள்ள முடியும். “அனுபவம்சார்” அணுகுமுறையின் ஊடாக இவ்விஞ்ஞானக் கருதுகோள் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது எனக் கூறலாம். இக்கருதுகோள் அடிப்படை மூலப் பொருள் பற்றிய மெய்யியற் தேடலுக்கான பதிலாக அமைந்து விடுகிறது.

அனக்ஸிமாந்தர்

அனக்ஸிமாந்தர் மிலிட்டஸ் நகரைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய காலம் 610 – 546 BC ஆகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மைலீசியப் பள்ளியின் இரண்டாம் வாரிசான இவர் தேலிஸின் மாணவராகக் கருதப்படுகிறார். எல்லாப் பொருட்களும் நீரில் இருந்து தோன்றின என்ற கருத்தை அவர் நிராகரித்தார். ஏனைய மூலப் பொருட்களையும் முதன்மைப் பொருளாக அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மூலப்பதார்த்தம் வரம்பற்றது எனவும் உலகம் பரிணாமம் அடைகிறது எனவும் கருதினார். புதுக் கண்டுபிடிப்புக்களால் புகழ் பெற்ற இவர் மைலீசியக் கடலோடிகளுக்கான தேசப்படத்தை வரைந்தார். இவர் பூமியை உருளை வடிவானதாகக் கருதினார்.

உலகப் பொருட்களின் தோற்றத்திற்கு காரணமான ஒன்று உலகப் பொருளாக இருக்க முடியாது என வாதித்த அனக்ஸிமாந்தர் நித்தியமானதும் அழிவற்றதுமானதொரு பதார்த்தம் உள்ளது எனவும் பொருட்கள் யாவும் அதனிலிருந்தே தோன்றுகின்றதெனவும் அதனுள்ளே சென்று மறைகின்றதெனவும் கருதினார். இவர் உலகில் தேய்மானம் யாவற்றிக்கும் ஈடுகொடுக்கக் கூடிய வரம்பற்ற ஒரு களஞ்சியமாக இம்மூலப்பதார்த்தம் உள்ளதென கருதினார். உலகின் ஆதிகாரணம் நீரல்ல என்றும் உலகிற்கு அப்பால் இப்பெளதீக மூலங்களிற்கு அப்பால் ஒரு எல்லையற்ற முதற்காரணம் இருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். ஆனால் அது தண்ணீர் அல்ல. அது வரையறையற்றது, அழியாததது, என்றும் நிரந்தரமானது, அதற்கு வயதோ எல்லையோ கிடையாது. அதனை எல்லா உலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஆதி உண்மை என அனக்ஸிமாந்தர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். இவ்வரையறையற்ற மூலகாரணமே உலகமாக மாற்றமடைகிறது என இவர் நம்பினார். இதுவே பிரபஞ்சத்தை இயக்க வைக்கும் ஒரு விசையாக இருக்கிறது எனவும் நம்பினார்.

மேலும் எல்லையற்ற, கலப்பற்ற தனிப்பொருள் என்ற ஒன்று மூலங்களில் ஒன்றாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் எல்லையற்றது இவற்றில் ஒன்றாயின் ஏனையவை இதுவரையில் அழிந்து போயிருக்கும். இவையாவும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்து நிற்பவை. காற்று குளிரானது, நீர் ஈரலிப்புடையது, தீ வெப்பமுடையது எனவே இவற்றுள் ஒன்று எல்லையற்றதாக இருந்திருந்தால் ஏனையவை இதுவரையில் அழிந்து போயிருக்கும். இதனால் எல்லையற்றது மூலங்களுக்குப் புறம்பான ஒன்றாக இருக்கின்ற அதேநேரம் அம்மூலங்கள் அதிலிருந்து தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனவும் அவர் கூறினார். நீர் மூலமாக இருந்திருந்தால் வறட்சியோ வெப்பமோ நிலைத்திருக்காது என்பது இவரது கருத்து. அனக்ஸிமாந்தரின் வாதப்படி முதற்காரணி நீராக இருக்க முடியாது. அதேபோல எங்களுக்குத் தெரிந்த ஏனைய மூலங்களாகவும் இருக்க முடியாது. இப்பெளதிக மூலங்களில் ஒன்று மூலமாக இருந்திருந்தால் அது ஏனையவற்றை வெற்றி

கொண்டிருக்கும். இது பற்றி அரிஸ்ரோட்டிலும் கூறியிருக்கின்றார். அதாவது ஒன்றுக்கொன்று எதிர்ப் பண்புள்ள மூலங்களே உலகில் காணப்படுகிறது. இதனால் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று மூலப்பொருளாக இருந்தால் ஏனையவை நிலைத்திருக்க முடியாது போயிருக்கும். ஆகையால் உலகத்திற்குப் பொளதீகப் பொருள்களில் ஒன்று மூலமல்ல. அதற்கு அப்பாற்பட்ட நடுநிலையான ஒன்றே மூலமாக இருத்தல் வேண்டும்.

“முதற் காரணத்திற்கு” எல்லையற்றது என்ற பெயரை முதலில் வழங்கியவர் அனக்ஸிமாந்தராவார். எல்லையற்றதும் வடிவமற்றதுமான ஒன்றில் இருந்து எவ்வாறு வெவ்வேறு வகையான இவ்வுலகம் தோன்றியது? என்ற கேள்விக்கு உறுதியான விடை அவரிடம் இல்லை. ஆனால் ஒன்றையொன்று எதிர்க்கும் முரண்பாட்டின் பூசலில் இருந்து உலகத் தோற்றத்தை விளக்க அவர் முற்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கான முக்கிய காரணம் நிலையான ஒரு சக்தி (இயக்கம்) ஆகும். உலகம் என்பது கடவுளால் ஆக்கப்பட்டதோ தெய்வங்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதோ அல்ல. எமது உலகின் எல்லாப் பாகங்களிலும் எண்ணற்ற இன்னும் பல உலகங்கள் உள்ளன எனக் கருதிய அனக்ஸிமாந்தர் இவ்வுலகங்கள் தோன்றுதலும் அழிதலும் இடையறாது நடைபெறுகிறதெனவும் சில உண்டாகிக் கொண்டிருக்கின்ற அதேவேளை சில அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன எனவும் கருதினார். நீண்ட இடைவெளிகளுக்கொருமுறை கடவுள்கள் தோன்றி மறைகின்றனர் எனவும் எண்ணற்ற உலகங்கள் என்பவை இவையே எனவும் கருதினார்.

அனக்ஸிமினிஸ்

மைலீசிய மரபு கொண்டிருந்த மூன்று சிந்தனையாளர்களில் இறுதியானவரான அனக்ஸிமினிஸ் அனக்ஸிமாந்தரின் சிந்தனைகளைத் தழுவினார். மைலீசிய மரபில் மேலும் பல புதிய முன்னேற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தவர். கி.மு 546 காலப்பகுதியில் அவர் செல்வாக்குடன் விளங்கினார். இவரது வாழ்வு காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மைலீசிய மரபு மூன்று தலைமுறைகளைக் கொண்டிருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அனக்ஸிமாந்தரது கொள்கைகளை விட இவரது கொள்கைகள் வேறுபட்டிருந்தன. எனினும் அடிப்படைப் பதார்த்தம் ஒன்று, அது எல்லையற்றது என்ற முன்னோடியின் கருத்தை இவர் ஏற்றிருந்தார். அவர் அடிப்படை மூலப் பொருள் காற்று எனக் கூறினார். மூலக்கூறு பற்றிய கொள்கையில் அனக்ஸிமாந்தரைப் பின்பற்றாது அவர் தேலிஸின் கருத்துக்கு சமமான ஒன்றையே பின்பற்றினார்.

அடிப்படைப் பதார்த்தமானது ஒன்றே எனவும் அது எல்லையற்றது எனவும் அவ்வெல்லையற்ற பொருள் காற்றே எனவும் அனக்ஸிமினிஸ் குறிப்பிட்டார். இதிலிருந்தே முன்பிருந்தனவும், இன்றுள்ளனவும், இனி இருக்கப்போவனவும், கடவுள்களும், தெய்வீகப் பொருள்களும் தோன்றின. “ஒவ்வொன்றும் அதிலிருந்தே எழுகின்றது. ஒவ்வொன்றும் அதற்குள்ளேயே கரைந்து போகின்றது” என்பது அனக்ஸிமினிஸின் பிரகடனமாகும். காற்றாகிய எமது ஆன்மா எவ்வாறு எம்மை சிதற விடது வைத்திருக்கின்றனவோ அது போலவே மூச்சும் காற்றும் முழு உலகையும் சூழ்ந்து சிதறவிடாமல் பிடித்து வைத்திருக்கின்றது.

காற்று பின்வருமாறு வடிவம் கொள்வதாக அனக்ஸிமினிஸ் குறிப்பிட்டார். அது சமவெளியான இடங்களில் புலப்படக் கூடியதாக இல்லை. ஆனால் சூடு, குளிர், ஈரலிப்பு, இயக்கம் என்பன அதை புலப்படக்கூடியதாக ஆக்குகின்றன. அது எப்போதும் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. அது இயங்கவில்லையாயின் மாறுபாடுகள் ஏற்படாது. ஐதாதலுக்கும் அடர்த்தியாதலுக்கும் ஏற்ப அது வெவ்வேறுபட்ட பொருட்களாக வேறுபட்ட தன்மையினை அடைகிறது.

வளி ஐதாகும் வண்ணம் விரிக்கப்படும்போது தீயாகிறது. உரோமம் துணியாக்கப்படும்போது அழுத்தப்படுவது போல் வளி அழுத்தப்படும்போது உண்டாகிறவையே மேகங்கள். இம்மேகங்கள் மேலும் சாத்தியமான வரையில் அழுத்தமடைகின்றபோது கற்களாக மாறுகிறது.

வளி ஐதாகின்றபோது சூடாகிறது எனவும் அடர்த்தியாகின்றபோது குளிரடைகிறது எனவும் அனக்ஸிமினிசு கருதினார். நாம் எமது வாயைத் திறந்து கொண்டு சுவாசிக்கும் போது மூச்சு சூடாகக் காணப்படுவதாகவும்

எமது உதடுகள் மூடப்பட்டிருக்கும் போது மூச்சு குளிராக காணப்படுவதாகவும் அவர் கருதினார்.

காற்று திரட்டப்படும்போது முதலில் பூமி உண்டாகியது எனவும் காற்று அதனைத் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது எனவும் அனக்ஸிமினிஸ் குறிப்பிட்டார். பூமியின் ஈரலிப்பில் இருந்து வான சோதிகள் உண்டாக்கப்படுகின்றன. பூமியானது காற்றில் மிதக்கும் தட்டு வடிவான மேசை என்றும் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் என்பன காற்றில் மிதப்பவை என்றும் அவர் கருதினார். காற்றின் தளர்ச்சியில் இருந்தும் அடர்த்தியில் இருந்தும் பொருட்கள் உருவாகின. நீர், ஆவியின் அடர்த்தியில் இருந்து பிறக்கின்றது. தீ காற்றின் தளர்வில் இருந்து பிறக்கின்றது.

பைதகரஸ் தனது உலகம் பற்றிய பொதுக் கொள்கைக்கு தான் அனக்ஸிமினிசுக்கு பெரிதும் கடமைப்பட்டிருப்பதாகக் கருதினார். அயோனியாவில் விஞ்ஞானக் கல்வி மறுமலர்ச்சியுற்றபோது அனக்ஸிமினிசுவின் மெய்யியலை அப்புதிய விஞ்ஞானம் தழுவிக் கொண்டது. அனக்ஸிமினிசுவின் மெய்யியல்முறை என்பது வெவ்வேறுபட்ட மைலீசியக் கொள்கைகள் முழுவதையும் உள்ளடக்கியது. இவரது சிந்தனை அவரது முன்னோர்களின் சிந்தனையைப் பூரணப்படுத்தியது. உண்மையில் ஐதாதல், அடர்த்தியுறுதல் என்பன பற்றிய இவரது கொள்கை மைலீசிய மெய்யியல் முறையைப் பூரணப்படுத்தியது. அடிப்படையில் அனக்ஸிமினிசுவிருந்தே பிந்திய அண்டவியற் கொள்கைகள் ஆரம்பித்தன எனலாம்.

பைதகரஸ்

பைதகரஸ் கி. மு. 572 – 500 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த கிரேக்க மெய்யியலாளராவார். இவர் மெய்யியற் சிந்தனாக்கூடம் ஒன்றை உருவாக்கியதாகவும் இது நான்கு நூற்றாண்டுகள் வரை செல்வாக்குடன் விளங்கியதாகவும் கருதப்படுகிறது. உலகப் பொருட்கள் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக எந்தவொரு மூலப்பொருளையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத பைதகரஸ் ‘எண்களே’ அனைத்திற்கும் அடிப்படை என வாதிட்டார். அதாவது உலகைக் கணித அடிப்படையில் விளக்கலாம் என்பதே இதன் பொருளாகும். இவர் ஒரு சமய ஞானியாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறார். தத்துவஞானி என்பவர் கணிதவியலில் தெளிவு பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடு உடையவராகக் காணப்பட்டார். இவர் உய்த்தறிமுறை ரீதியான காரண காரிய ஆராய்ச்சிமுறை ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தியதுடன் கணிதத்திற்கும் மெய்யியலுக்கும், கணிதத்திற்கும் மறைஞானத்திற்கும் இடையில் தொடர்பினை ஏற்படுத்தினார். பின்னர் தோன்றிய மெய்யியலாளர்களிடத்தல் இவருடைய இச்சிந்தனை முறையின் செல்வாக்கு அதிகம் காணப்படுகிறது.

பைதகரஸ் மறுபிறப்புக் கொள்கையைப் போதித்தவராகக் கருதப்படுகிறார். இக்கொள்கை மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்குமிடையே தொடர்பு உண்டு எனும் பழைய நம்பிக்கையிலிருந்து விருத்தி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். நாயொன்று கடுமையாக குரைப்பதைக் கேட்ட பைதகரசு அக்குரல் தனது இறந்து போன நாண்பனது குரல் என அறிந்து அதனை அடிக்க வேண்டாமென்று நாய்க்குரிய சொந்தக்காரனைக் கேட்டுக் கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இதிலிருந்து பைதகரஸ் மறுபிறப்புக் கொள்கையைப் போதித்தார் என்பது பெறப்படுகிறது.

எவ்வாறு கணிதவியலுக்கூடாக சமயம் சர்ந்த மெய்யியலை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்பது இவருடைய சிந்தனை முறையிலிருந்து ஆரம்பமாகியது. விஞ்ஞான அணுகுமுறை சமய அறிவு முறையிலிருந்து முரண்பட்டதல்ல என்பது இவரது கருத்து. தோமஸ் அக்குவைனஸ் தொடக்கம் இமானுவல் கான்ட் வரையுள்ள மெய்யியலாளர்கள் இவ்வாறான முயற்சியைத் தொடர்வதற்கு இவரே முன்னோடியாகும்.

கணிதவியல் உண்மைகள் தன்னிலேதான் சான்று பகர்கின்ற உண்மைகளின் அடிப்படையில் அமையப் பெற்றிருக்கின்ற விடயம் பற்றி முதன்முதலில் பேசியவர் பைதகரசாகும். பைதகரசுக்கு முன்னர் இத்தகைய கணிதவியல் உண்மைகள் அறிவியல் ரீதியானதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் தன்னிலேதான் சான்று பகர்கின்ற உண்மைகளாக கருதப்படவில்லை. அதேபோல கேத்திர கணிதத் தேற்றங்கள் உண்மையான வெளியிலும் இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடிய உண்மைகளாக அதாவது அனுபவத்திற்கு உட்பட்ட உண்மைகளாக இருக்க முடியும் என்ற

விடயம் பற்றியும் இவர் கூறியிருக்கின்றார். குறிப்பாக கேத்திர கணிதத்தில் இவ்விடயங்களை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இவ்வாறு கணிதத் துறைக்கூடாக அனுபவம் சார் உண்மைகளை வெளிப்படுத்தலாம் என்ற பைதகரசின் கொள்கை கணிதவியல் போன்று தெய்வீகக் கொள்கைசார் விடயங்களை அனுபவ ரீதியாக புரிந்து கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அறிஞர்களுக்கு ஏற்படுத்தியது.

பைதகரசின் கருத்துப்படி கணிதவியல் உண்மைகள் நிலையானதும் சரியானதுமான உண்மைப் பொருள் பற்றி சொல்கின்றது. அதாவது புலன்கள் தருகின்ற தோற்றத்தைவிட எண்ணத்தில் தரப்படுகின்ற கருத்துருவம் நிலையானதாகவும் உண்மையானதாகவும் உள்ளது. கணிதவியலில் காணப்படுகின்ற உண்மை என்பது புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மையாகும் என்பதை இது புலப்படுத்துகின்றது.

கேத்திர கணிதம் சரியான வட்டங்கள் பற்றி ஆராய்கின்றது. சரியான நுட்பமான வட்டம் கருத்து நிலையில் மட்டும் தான் சாத்தியமானதாகும். ஆனால் புலனனுபவத்தில் அமையப்பெறும் பொருளில் சரியான வட்ட நிலையை எதிர்பார்க்க முடியாது. புலன்கள் தருகின்ற உண்மைகளைவிட சிந்தனை தருகின்ற உண்மைகளே செம்மையானவை. இவ்வகையில் சரியான அறிவு என்பது கருத்து நிலையில் மட்டும் சாத்தியமாகக் கூடியதாகும்.

இசையொலிகளிற்கு இடையுள்ள வேறுபாட்டை எண்களின் விகிதாசார அடிப்படையில் விளக்கும் பைதகரஸ் இசையின் இயற்கை பற்றிய கோட்பாட்டை முன்மொழிந்தார். இதில் இசையுடனான கணிதத்தின் தொடர்பு பற்றியும் எண்களின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் ஆராய்ந்தார். இசைவு எண்ணிலும் இருக்கிறது இசையிலும் இருக்கிறது. எண்களை வடிவங்களாகக் காட்டும் அவர் சுரங்களின் பேதங்களை எண்களின் விகிதாசார அளவுகளில் காட்ட முயற்சி செய்தார்.

பைதகரஸ் வாதத்தில் தூய்மையாக்கம் பற்றிய விளக்கம் காணப்படுகிறது. இது பற்றிய ஆழமான விளக்கமொன்றை தருவதற்கு பைதகரஸ் வாதிகள் முயன்றனர். உடலைத் தூய்மையாக்குவதற்கு மருந்துகளை உபயோகிப்பதைப் போன்று ஆன்மாவில் இருக்கின்ற மாசுக்களை அகற்றுவதற்கு பைதகரசு வாதிகள் இசையை உபயோகித்தனர்.

அரிஸ்ரோட்டில் ஒழுக்கவியலில் குறிப்பிடும் அறிவு வாழ்க்கை, ஆக்க வாழ்க்கை, போக வாழ்க்கை எனும் பிரிவை முதலில் உண்டாக்கியவர் பைதகரசே. நாம் எல்லோரும் இவ்வுலகிற்கு வந்துள்ள அந்நியர்களே. எமது ஆன்மாக்கள் உடல் எனும் சமாதியில் அடைபட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் தற்கொலை மூலம் அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முயலலாகாது. ஏனெனில் நாம் எல்லோரும் எமது பாதுகாவலனாகிய

இறைவனின் அடிமைகளே. அவன் ஆணையின்றி எம்மை விடுத்துக் கொள்ள முயலலாகாது. ஒலும்பிக் விளையாட்டுப் போட்டிக்கு மூவகையான மனிதர்கள் வருவதைப்போல இவ்வுலகிலும் மூவகையான மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஒலும்பிக் விளையாட்டிற்கு வருபவர்களில் மிகத் தாழ்ந்தவர்கள் அங்கு பொருட்களை வாங்கவும் விற்கவும் வருபவர்களே. அவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் போட்டியில் பங்குபற்ற வருபவர்கள். அங்கு போட்டியைக் காண வருபவர்களே இவர்கள் யாவரிலும் சிறந்தவர்கள். எனவே தூய்மையாக்கம் முழுவதிலும் சிறந்தது விஞ்ஞானமே. விஞ்ஞானத்தில் முற்றாக ஈடுபடுபவனே உண்மையில் உண்மையான மெய்யியல் ஞானியாவான். பிறவிச் சக்கரத்தில் இருந்து தம்மைச் செம்மையாக விடுவித்துக் கொள்பவன் அவனே. இக்கருத்துக்கள் யாவும் பைதகரசுடையதே.

இவருடைய மிகமுக்கியமான கண்டுபிடிப்பு சரியான இணையுள்ள முக்கோண வடிவம் பற்றியதான ஆக்கமும். இது செவ்வக முக்கோணங்களைப் பற்றியதாக அமைகிறது. மனித இனத்திற்கு பைதகரஸ் உணர்த்தியவற்றுள் மிகச்சிறப்புடையது அவர் கண்டுபிடித்த நாற்கணம் எனும் வடிவமே. பைதகரசு வாதிகள் சத்தியங்கள் செய்வதற்கு இவ்வடிவத்தையே சாட்சியாகக் கொண்டதில் இருந்து இதனை எவ்வாறு இவர்கள் மதித்தனர் என்பது புலனாகும். பைதகரசுவினால் ஆக்கப்பட்ட முதல் வடிவம் 'தசாங்க நாற்கணம்' ஆகும். ஒற்றை எண்களின் தொகைகள் சதுர எண்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இரட்டை எண்களின் தொகைகள் செவ்வக உருவுள்ள எண்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. மூலை மட்டங்கள் போன்ற அமைப்புக்களில் ஒற்றை எண்கள் சேர்க்கப்படும் போது உண்டாகும் வடிவம் எப்போதும் ஒரு சதுரமாக இருக்கும். இவ்வாறு இரட்டை எண்கள் சேர்க்கப்படும்போது ஏற்படும் அமைப்பு எப்போதும் நீள்சதுர வடிவமாக இருக்கும்.

பைதகரஸின் தேற்றம் என அழைக்கப்படுவது செங்கோண முக்கோணத்தின் செம்பக்கத்தின் மீது வரையப்படும் சதுரம் ஏனைய இரு பக்கங்களில் வரையப்படும் சதுரங்களின் கூட்டுத்தொகைக்கு சமனானவையாகும். சதுரத்தின் மூலைவிட்டத்திற்கும் பக்கத்திற்கும் இடையே உள்ள பொதுவான தன்மையை கண்டுபிடித்தவரும் இவரே.

பூமி கோள வடிவானது என்னும் உண்மையினைக் கண்டுபிடித்தவர் பைதகரசுவே. பூமியைச் சுற்றி ஏனைய உடுக்கள் சுழல்கின்றதென பைதகரசு கருதினார். பூமியும் ஒரு கிரக மெனவும் குறிப்பட்டார். கிழக்கு மேற்காக பூமியினது நாளாந்த சுழற்சிக்கும், மேற்கில் இருந்து கிழக்கு நோக்கி பூமியிலும் குறைவான வேகத்தில் சூரியன் சந்திரன் போன்ற கிரகங்கள் செல்வதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு பைதகரஸ் கழகத்தின் ஆரம்பகால கண்டுபிடிப்பாகும். இவ்வேறுபாட்டை முதலில் உணர்ந்தவர் பைதகரசுவே.

எரக்ளைட்டஸ்

பைதகரசைத் தொடர்ந்து கிரேக்க தத்துவத்தில் இடம்பெறுகின்ற மெய்யியலாளர் எரக்ளைட்டஸ் ஆகும். இவர் கி. மு. 504 காலப்பகுதியில் (69 ம் ஒலும்பிய ஆண்டில்) சிறப்போடு விளங்கினார் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. இவருடைய நூல் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டதாகப் பார்க்கப்படுகிறது. அவை பிரபஞ்ச நூல், அரசியல் நூல், இறையியல் நூல் என்பனவாகும்.

எரக்ளைட்டஸ் போதித்த உண்மைகளுள் ஒன்று, உலகு ஏக காலத்தில் ஒன்றாகவும் பலவாகவும் இருக்கிறது என்பதாகும். “முரண்பாடுகளுக்கு இடையே எதிரெதிராகவுள்ள இழுவிசையே” ஏகத்தை ஒருமையுடையதாக வைத்திருக்கிறது. இது காதலால் ஒன்றுபட்டும், விரோதத்தால் பலவாகப் பிரிந்து பூசலிட்டுக் கொண்டும் இருக்கின்றதாகக் கூறினார். இதனை எரக்ளைட்டஸ் வேற்றுமையிற் காணப்படும் ஒற்றுமையென விளக்குகின்றபோது மூலப் பதார்த்தத்தின் பல்வேறு தோற்றங்களுக்கு இடையேயுள்ள ஒருமையையே இது குறிக்கிறது. மைலீசியர்கள் ஏற்கனவே இவ்வொருமையை உணர்ந்திருந்தனர் எனினும் வேறுபாடுகள் இருந்தமை அவர்களுக்குப் பிரச்சனையாக இருந்தது. முரண்பாடுகளின் விரோதத்தை அனக்சிமாந்தர் அநீதி என விளக்கினார். ஆனால் எரக்ளைட்டஸ் இவ்விரோதமே மிக உயர்ந்த நீதி எனக் காட்ட முனைந்தார்.

எரக்ளைட்டஸ் உள்பொருள் உண்மையை இவ்வாறு ஒன்றாகவும் பலவாகவும் கருதியதனால் அவருக்கு அத்தகைய இயல்பு கொண்ட புதிய ஒரு மூலப் பதார்த்தத்தை தேட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இம்மூலப் பொருள் முரண்பாடுகளாகப் பிரியக்கூடியதாக இருப்பது மட்டுமன்றி தன்னியல்பினால் பிற பொருளாக மாறக்கூடிய அதேவேளை பிறபொருட்கள் தானாக மாறக்கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவர் ‘தீயில்’ அம்மூலப் பதார்த்தத்திற்கு வேண்டிய இலட்சணங்கள் யாவும் இருப்பதைக் கண்டார். எரியும் தீயின் பண்புகளை நாம் காண்போமாயின் அவர் தீயை மூலப்பதார்த்தமாக தேர்ந்தமைக்கான காரணம் புலப்படும். இடைவிடாது எரியும் தீச்சுடரிலுள்ள தீயின் அளவு மாறாது இருப்பதுபோலக் காணப்படுவதுடன் ‘பொருள்’ என அழைக்கப்படுவதற்குரியது போலவும் காணப்படுகிறது. ஆயினும் அதன் உட்பதார்த்தம் எப்போதும் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றது. மேலும் அது புகையாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. எரிபொருளில் இருந்து புதிது புதிதாக வரும் பதார்த்தம் புகையாக மாறிய பதார்த்தத்தின் இடத்தை நிரப்புகிறது. தமக்கு வேண்டியது இதுவே என்றும், அணையாத தீ என உலகை அறிந்து கொள்வோமேயானால் அது எவ்வாறு எல்லாப் பொருளாகவும் ஆகின்றது, எல்லாப் பொருள்களும் எவ்வாறு அதுவாக ஆகின்றன என அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஏரக்ளைட்டஸ் ‘தீ’ தான் மிகவும் அடிப்படை உட்பொருள் என்கிறார். ‘பல’ என்ற தோற்ற உலகத்தின் எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றிலிருந்துதான் வருகிறது. அது ‘தீ’. அந்த ஒன்று பரவலாகிறது. மேலும் கீழுமாகத் தீயிலிருந்து மாற்றம் ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் சூரியன் புதிதாகத் தோன்றுகிறான். இவ்வகையில் ஒவ்வொன்றுமே மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வாறு பொருட்கள் இடையுறாது பாய்ந்து செல்வனவாயிருந்தும் அவை நிலையானவைபோல் தோற்றமளிப்பது “அளவுகள்” வழுவாது அவதானிக்கப் படுவதனால் ஆகும்.

மாற்றம் பற்றிய கொள்கையில் இருந்து நிலையான அடிநிலைப் பொருள் பற்றிய தேடுதல் ஆரம்பமாகிறது. இவரது மாற்றம் பற்றிய கோட்பாட்டில் ஒன்றும் பலவும் பற்றிய விளக்கம் மிகவும் முக்கியமானது. அடிப்படை உட்பொருள் ஒன்று. இந்த உலகில் ஒருமை இருக்கிறது. ஆனால் அது முரண்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது என்ற செய்தி ஆழமான மெய்யியல் விடயமாக அமைந்துள்ளது.

இவருடைய எல்லாப் பொருள்களும் ஒருமையில் இருந்து வருகின்றன என்ற விளக்கமும், ஒருமை எல்லாப் பொருள்களிலும் அமைகின்றன என்ற விளக்கமும், நன்மை - தீமை, நீதி - அநீதி பற்றிய விளக்கமும் ‘முரண்நிலைத் தர்க்கத்தை’ அறிமுகப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இது மெய்யியலில் ஒரு முக்கிய விடயமாகும். போர் - அமைதி, சூடு - குளிர், இரவு - பகல் என்பன இருநிலையாக இருந்தாலும் அவை ஒன்றே. அதாவது அடி நிலைப் பொருளில் இத்தகைய முரண்நிலைகள் சேர்கின்ற போதுதான் ஒருமை உண்டாகின்றது. இது பிற்பட்டகால “ஹெகலிய இயங்கியல்வாத” அல்லது முரண்நிலைத் தர்க்கம் பற்றிய சிந்தனைக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது.

தீ இடைவிடாமல் தொடர்ந்து எரியும் இயல்புடையது. அது எப்போதும் எரி பொருளை உட்கொண்டு புகையை வெளிப்படுத்துவதாய் உள்ளது. ‘ஒன்றும் ஒரு போதும் இல்லை. யாவும் எப்போதும் ஆனவையே’. அருவிகளைப் போல் யாவும் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன. எல்லாப் பொருட்களும் அழியக் கூடியவை என்றும் ஒன்றும் நிலைத்திருப்பதில்லை என்றும் மேலும் பொருட்களை ஆற்றின் நீரோட்டங்களுக்கு ஒப்பிட்டு ஒரே ஆற்றில் இருமுறை கால் வைக்க முடியாதெனவும் கூறுகின்றார். எந்தப் பொருளும் எவ்வளவு நிலைத்திருப்பதாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் ஓர் அருவி போன்ற ஓட்டத்தின் பகுதியே எனவும் அதன் உட்பொருள் தொடர்ந்து இரு காணங்களுக்காயினும் மாறாதிருப்பதில்லை எனவும் ஏரக்ளைட்டஸ் கூறினார். ‘தீ’ ஒரு மூலகம் எனவும், ஐதாதல் அடர்த்தியுறல் என்பனவற்றின் மூலம் எல்லாப் பொருட்களும் அதற்கு மாற்றுக்களாகலாம் எனவும் அவர் கூறினார். உலகு ஏகமே. தீயில் இருந்து தோன்றும் இது இறுதியில் தீயினாலேயே உட்கொள்ளப்படுகிறது.

இந்நிகழ்ச்சி ஆதியும் அந்தமும் இல்லாது காலவட்டத்தில் மாறி மாறி நடைபெறுகின்றது. இவை விதியின் படியே நடைபெறுகின்றது. முரண்பாடுகளில் உலகம் ஆவதற்குக் காரணமாயிருப்பது போர் எனவும் விரோதமெனவும் அழைக்கப்படும். இறுதித் தீக் கோளுக்கு காரணமய இருக்கும் முரண்பாடு இசைவு எனவும் அமைதி எனவும் அழைக்கப்படும்.

மாற்றத்தை அவர் கீழும் மேலுமாகச் செல்லும் வழி என அழைத்தார். உலகம் இதன் கரணமாகவே தோன்றியதெனவும் கூறினார். தீ அடர்த்தியுறும்போது ஈரலிப்புடையதாகவும் மேலும் அழுத்தமாகும்போது நீராகவும் மாறுகிறது. நீர் உறையும் போது மண்ணாகிறது. இதனை இவர் கீழ் நோக்கிச் செல்லும் பாதை என அழைக்கின்றார். இவ்வாறு மண் திரவமாக்கப்படின் அதிலிருந்து நீர் உண்டாகின்றது. அதிலிருந்து யாவும் தோன்றுகின்றன. இது மேல் நோக்கிய பாதையாகும். இவை யாவற்றிற்கும் கடல் ஆவியாதலையே இவர் காரணமாகத் தருகிறார்.

நிலம், கடல் ஆகிய இரண்டில் இருந்தும் வெளி மூச்சுக்கள் எழுந்து சில பிரகாசமுடையதாகவும் தூயனவாகவும் அமைய ஏனையவை இருள் சூழ்ந்தனவாய் அமைந்தன. பிரகாசமுடையனவற்றில் இருந்து தீ ஊட்டம் பெற்றது. சூரியன் ஒளியும், பிரகாசமும் கூடியதாகும். சூரியன் பிரகாசமான கலப்பற்ற பகுதிக் கூடாகச் செல்கிறது மட்டுமல்லாது எம்மிடமிருந்து அளவான தூரத்தில் இருக்கின்றது. சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் அவற்றின் கிண்ணங்கள் மேல் நோக்கித் தள்ளப்படுவதே. சந்திரனின் அளவில் மாதம் தோறும் ஏற்படும் மாற்றத்திற்குக் காரணம் அதன் கிண்ணம் சிறிது சிறிதாகத் திரும்புவதே. இரவு, பகல், மாதங்கள், பருவங்கள், ஆண்டுகள், மழை, காற்று இவை போன்ற யாவும் பல்வேறு வகையான வெளிமூச்சுக்களால் ஏற்படுகின்றன. பிரகாசமான வெளிமூச்சுக்கள் சூரியனது வட்டத்தினுள் தீப்பற்றுவதனால் பகலும், இவற்றுக்கு எதிரான வெளி மூச்சுக்கள் அதிகமாக இருப்பதனால் இரவும் உண்டாகிறது. ஒளியுள்ள வெளிமூச்சுக்களில் இருந்து ஈரலிப்பு அதிகரிப்பதனால் கோடை காலமும், இருண்ட வெளி மூச்சுக்களிலிருந்து ஈரலிப்பு அதிகரிப்பதனால் மாரி காலமும் உண்டாயின. இவ்வாறு ஏனையவை பற்றியும் எரக்ளைட்டஸ் இதற்கமையவே விளக்கினார்.

தீ, மண், நீர், எனும் மூலப் பொருட்களால் ஆனவனே மனிதன். நாம் என்றும் அறியாத மாற்றத்திற்குட்பட்டவர்கள். நாம் என்றும் ஒத்த இருப்புடையவர்களாக இருப்பது இல்லை. எம்மில் இருக்கும் தீ நீராகிக் கொண்டிருக்கிறது. நீர் மண்ணாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றுக்கு எதிர்த் திசையில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் நாம் முன்பிருந்த வாறே இருப்பது போல தோன்றுகிறது.

மனித உடலில் உள்ள தீ, நீர் என்பனவற்றின் அளவுகளில் ஏற்படும் ஒருவகை அலைவே துயில்தல், விழித்தல், வாழ்வு, மரணம் என்பவை மாறி மாறி அமைவதற்கு காரணமாய் அமைகிறது. ஆன்மா அதிக ஈரலிப்பு

ஆகும்போது அல்லது நீராகும் போது மரணம் ஏற்படுகிறது. அதேபோல தீ மிகைப்படும்போதும் மரணம் ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்து ஆன்மா என்பது உயிருடையதாகவும் உயிரற்றதாகவும் இருக்கும் இயல்புடையது என்பது பெறப்படுகிறது.

கடவுளோடு ஒப்பிடும்போது மனிதன் ஒரு சிறு குழந்தையே ஆகும். கடவுள் என்பது பிரபஞ்ச நீதியன் உருவாக்கமாகும். இறுதியாக தீயினுடைய நிலையை அடைதல் ஞானம் ஆகும்.

பாமன்டிஸ்:

ஈலியா நாட்டைச் சேர்ந்த இவர் கி.மு. 504/500 ம் ஆண்டுகளில் சிறப்புடன் விளங்கினார். இவர் சோக்கிரட்டிசுக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஒரு மெய்யியலாளர். இவர் பற்றி கி. மு. 5ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களான சோக்கிரட்டஸ், பிளேட்டோ போன்றவர்களின் கருத்துக்களில் இருந்து அறியக் கூடியதாக உள்ளது. தனது கொள்கையை யாப்பியல் மொழியில் விளக்கிய முதலாவது மெய்யியலாளர். “அது உள்ளது” என்பதை நிறுவுவதில் பாமன்டிஸ் அதிக கவனம் எடுத்துக் கொண்டார். மேலும் அளவையியலுக்கடாக சிந்தனையைக் கையாழ்வது பற்றியும் கவனம் செலுத்தினார். கிரேக்க மெய்யியலில் பிளேட்டோ பாமன்டிசின் கருத்துக்களினால் அதிகம் கவரப்பட்டார் அல்லது பாமன்டிசின் வழியில் தனது கருத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டார் எனச் சொல்லும் அளவிற்கு பாமன்டிசின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டார் எனக் கருதப்படுகிறது.

எரக்ளைட்டஸ் தத்துவத்தின் தொடர்ச்சியாக இவர் புதியதோர் தத்துவத்தை முன்வைத்தார். எரக்ளைட்டஸின் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு பொருளும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் பாமன்டிஸ் ‘எதுவுமே மாற்றத்திற்குட்படாது இருக்கிறது’ எனக் கூறுகிறார்.

பொதுவாக அக்கால விஞ்ஞானம் மறைஞானத்துடன் இணைந்ததாகக் காணப்பட்டது. பாமன்டிஸ் பைதகரசின் சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டதனால் அவரது சிந்தனையில் கணிதவியல் சார்ந்த விஞ்ஞான அணுகுமுறை மேலோங்கி காணப்படுகிறது. பாமன்டிசின் பௌதீகவதித விவாதமுறை வடிவங்களை நோக்குகின்றபோது அவரை மேற்குத்தத்துவ உலகில் பிரதானமானவராகக் கொள்ள இடமுண்டு.

அளவையியலை முதன்முதலாக அறிமுகப்படுத்திய இவர் பௌதீகவதித கருத்துக்களை எவ்வாறு அளவையியல் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தலாம் என்ற கண்டுபிடிப்பை செய்தவராகும்.

அது உளது பற்றிய அவருடைய விளக்கம் பின்வருமாறு அமைகிறது. அது ஒன்று. அது ‘சடப்பொருள்’. அது முடிவில்லாதது. அது வரையறைக்கு அப்பாற்பட்டது, பிரிக்கப்பட முடியாதது. இது எரக்ளைட்டஸ் கூறுவது போல முரண்பாடுகளின் ஒருமையல்ல. அங்கு முரண்பாடுகள் எதுவும் இல்லை என்பதே பாமன்டிஸின் விளக்கமாகும். நாம் கடவுளைக் கருதுவதுபோல அவர் அதனை ‘அந்த ஒன்று’ என குறிப்பிடுகிறார். அந்த ஒன்று பிரிக்கப்பட முடியாததாக எல்லாவற்றிலும் நிறைந்துள்ளது.

இல்பொருள் உள்ளது என்றால் அப்பொருளைப் பற்றி சிந்திப்பது சாத்தியமில்லை. சிந்திக்க வேண்டுமானால் எதையேனும் பற்றியே சிந்திக்க வேண்டும். ஆகையால் இல்பொருள் எதுவுமில்லை. சிந்திக்கப்படக் கூடியதே இருக்க முடியும். ஏனெனில் உள்ளதற்காகவே சிந்தனை

உள்ளது. அது உள்ளதாயின் இல்லாததது எதுவுமில்லை என்பதனால் அது இல்லாததில் இருந்து வந்திருக்க முடியாது. வெற்றிடம் என்பதும் இல்லை, இல்லாததைப் பற்றியும் சிந்திக்க முடியாது. ஆகவே இல்லாதது இருக்க முடியாது. உள்ளது எப்போதும் தோன்றியதல்ல, எதிர்காலத்திலும் எதுவும் தோன்றப்போவதில்லை. எனவே அது உள்ளதாயின் அது முழுவதும் ஒருங்கே இப்போதே உள்ளது என்பது இவருடைய விவாதமுறையாகும்.

‘அது உள்ளது’ எனும் கூற்றிற்கு நாம் கொள்ள வேண்டிய பொருள் ‘உலகு ஒரு பூரணம்’ என்பதாகும். உலகுக்கு உள்ளேயோ வெளியேயோ வெற்றிடம் என்பது இல்லை. அதற்கு இயக்கம் என எதுவும் கிடையாது. ஏகத்தை மாறும் இயல்புடையதாக்கி அதன் மூலம் உலக நிகழ்ச்சிகளை விளக்கினார் எரக்ளைட்டஸ். ஆனால் மாற்றம் என்பதோ அல்லது இயக்கம் என்பதோ வெறும் மாயை என்கிறார் பாமன்டிஸ்.

பாமன்டிஸின் விவாத முறை அவரது கவிதையில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. தான் ஆராயப்போகும் கொள்கைகள் யாவற்றிற்கும் பொதுவாயுள்ள முற்கற்பிதம் யாதென அவர் முதலில் தேடுகிறார். இல்பொருள் உள்ளது என்பதே அக்கற்பிதம் எனக் கண்டதும், அதனைப் பற்றி சிந்தித்தல் சாத்தியமா? என இரண்டாம் வினா எழுகிறது. இல்பொருள் பற்றி சிந்தித்தல் சாத்தியம் இல்லை என்பதே அதற்கு விடையாகக் கிடைக்கிறது. சிந்திக்க வேண்டுமானால் எதையேனும் பற்றியே சிந்திக்க வேண்டும். ஆகையால் இல்பொருள் என்பது எதுவும் இல்லை. சிந்திக்கப்படக் கூடியதே இருக்க முடியும். ஏனெனில் உள்ளதற்காகவே சிந்தனை உள்ளது. இவ்வாறு பாமன்டிஸ்குடைய விவாதமுறை தர்க்க ரீதியாகத் தொடர்கிறது. இம்முறையை பாமன்டிஸ் மிகவும் கண்டிப்புடன் விருத்தி செய்திருக்கின்றார்.

அழிவையும் மாற்றத்தையும் காட்டக்கூடிய எமது புலனனுபவத்தோடு அறிவு முற்றிலும் முரண்படும் என பாமன்டிஸ் வாதிக்கின்றார். இதனை புலன்களின் துரதிஸ்டம் என்கின்றார். பாமன்டிஸின் கருத்துப்படி புலன் உணர்வு தருகின்ற பொருட்கள் மாயையானது என்பதே முடிவாகும்.

அக்காலத்தில் நிலவிய கருத்துக்களை அவற்றின் தர்க்க ரீதியான முடிவு வரைக்கும் விருத்தி செய்து, அம்முடிவு எவ்வளவுதான் முரண்பட்டதாகத் தோன்றினாலும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் துணிவு பாமன்டிஸுக்கு இல்லாது போயிருந்தால் மெய்யியலாளர்கள் இன்னும் நெடுங்காலம்வரை ஐதாத்தல் - அடர்த்தியுறுதல், ஏகம் - பல எனும் எதிர்ப்பு வட்டங்களில் சிக்கி அவற்றிலிருந்து வெளியேற வழியறியாது இருந்திருப்பார்கள் எனக் கருதுகிறார் பேணாற்று என்ற அறிஞர். இவ்வாறு பாமன்டிஸ் துணிச்சலோடு தனது விவாதமுறையைப் பூரணமாகப் பின்பற்றியதானது பிற்கால மெய்யியல் சிந்தனை முன்னேறுவதற்கு வழி அமைத்துக் கொடுத்தது.

பாமன்டிஸ் ஒரு கருத்து முதல் வாதியல்ல. ஏனெனில் அவர் உளது எனக் கருதுவது எல்லையுள்ளதும், கோள வடிவமுடையதும், இயக்கமற்றதும் மற்றும் உடலுள்ளதுமான ஒரு பூரணத்தையே குறிக்கிறது. இதனால் இவர் ஒரு பொருள் முதல் வாதியாகும். மேலும் இவர் பலவான் தன்மை, இயக்கம், வெற்றிடம், காலம் போன்றனவற்றை வெறும் மாயையாக கருதுகின்றார்.

சோபிஸவாதிகள்

அரசியலில் கருத்தூன்றிய வாலிபர்களுக்கு மக்களை வசப்படுத்தும் பேச்சு வன்மையும், எதிரியை விழுத்தும் தர்க்க வல்லமையும் அவசியப்பட்டது. இதனால் இவர்களுக்கு இவற்றை பயிற்றக்கூடிய ஆசிரியர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். இவர்களுக்கு ஏற்ற ஆசிரியர்களும் தோன்றினர். இத்தகைய ஆசிரியர்களின் தோற்றமே சோபிஸ்டு இயக்கமாகும். சோபிஸ்டு என்ற சொல்லிற்கு அறிவாளி என்பது பொருள். இவர்களில் பிரபல்யமானவர்களாக அறியப்பட்டவர்கள் புரட்டகரஸ் (கி. மு. 480 – 410) மற்றும் ஜோர்ஜியஸ் (கி. மு. 483 – 375) ஆகும். இவர்கள் சோக்கிரட்டிசிற்கு சமகாலத்தவர்கள் அல்லது சற்று முந்தியவர்களாக அறியப்படுகின்றனர். இவர்கள் மெய்யியலிற்கு எத்தகைய புதிய சிந்தனைகளையும் வழங்கவில்லையாயினும் வழக்கில் இருந்த சிந்தனைகள்மீது கடுமையான விமர்சனத்தினைத் தொடுத்தனர்.

சோபிஸ வாதிகளின் முழுமையான கோட்பாடு “மனிதனே எல்லாவற்றிற்குமான அளவுகோல்” என்பதாகும். இதனை புரோட்டகரஸ் என்பவர் வெளிப்படுத்தினார். இது அறிவாராய்ச்சியலில் தனிமனிதனை மையப்படுத்துகிறது. இக்கோட்பாடு தனிமனிதனுடைய புலனனுபவத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்குகிறது. இது ஒவ்வொருவனும் தான் தான் கண்டதே அவனவனுக்கு உண்மை என்ற முடிவைத் தருகிறது. இவ்வாறு இவர்கள் மனிதனுடைய புலன்களுக்கு தரப்படுகின்றவற்றை மட்டுமே உண்மையானவை என நம்புகின்றனர்.

சீனோ என்பவரின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றியவராக அறியப்படும் ஜோர்ஜியஸ் ஐயவாதத்தை வளர்த்தவராக கருதப்படுகிறார். இவர் தான் இயற்றிய ‘இன்மை அல்லது இயற்கை’ என்ற நூலில் பின்வரும் மூன்று முடிவுகளைப் பெற்றார்.

1. உள்ளது ஒன்றில்லை.
2. உள்ளது ஒன்றிருப்பினும் அதனை அறிய முடியாது.
3. அது அறியப்படினும் அதைப் பற்றி பிறருக்கு சொல்ல முடியாது.

சோபிஸ வாதிகள் அறிவின் புறநிலை யதார்த்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மாறாக மனிதன் அகநிலை சார்ந்த அறிவைக் கொண்டிருக்கின்றான் என வாதிக்கின்றனர். மனிதர்களின் அறிவை முழுவதும் அகநிலை சார்ந்ததாகவே சோபிஸவாதிகள் கருதினர். புறநிலையறிவு எந்த வகையிலும் சாத்தியமற்றது. இதன் விளைவாக புலக்காட்சிக்கப்பால் எவ்வகை அறிவின் கூறுகளையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புறநிலையறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய எந்த

பொதுத் தளங்களையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால் அறிவைப் பெறும் வழிகளில் புலக்காட்சியைத் தவிர அனுமானம் போன்ற வேறு எந்த வழிகளையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. காட்சிக்குத் தரப்படுகின்ற உலகு பற்றிய அகநிலையறிவைக் கொண்டிருக்கும் மனிதன் பொதுவான அறிவு பற்றிய பொதுத்தளங்கள் அற்றவனாக இருக்கின்றான் என்பது சோபிஸுவாதிகளின் கருத்தாகும். புறநிலையறிவு சாத்தியமாக இருந்தாலும் கூட அது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டது எனக் கருதுகின்றனர்.

சோபிஸுவாதிகளின் கருத்துப்படி அறிவிற்கு பொதுத் தளங்கள் ஏதும் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் விளங்கிக் கொள்வதே உண்மையானதாகும். இதனால் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் செய்ய முடியாது. உதாரணமாக இவர்களின் விளக்கத்தின் படி ஒரு கதிரையை எடுத்துக் கொண்டால் அதைப் பற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறு கருத்தே இருக்க வேண்டும். ஆப்படியானால் நாம் எப்படி கதிரையைப் பற்றிய பொது அபிப்பிராயத்திற்கு வருவது?

மனிதனுடைய புலக்காட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட பௌதீகத்தின் விடயங்களான ஆன்மா, கடவுள், காரண காரியத் தொடர்பு என்பன பற்றி அவர்கள் அதிகம் அக்கறை கொள்ளவில்லை. இதனால் தன்னல மகிழ்ச்சிக் கொள்கையுடையோராகக் இவர்கள் காணப்பட்டனர். பௌதீகத்தின் சார்ந்த அறவியல் துறையை முற்றாக மறுத்து இவ்வுலகில் அதிகூடிய சந்தோசத்தை பெறுதலே இவர்களுடைய கோட்பாடாக இருந்தது. இவ்வுலகில் மனிதர்கள் எவ்வளவு சந்தோசமாக வாழ வேண்டுமோ அவ்வளவிற்கு வாழ வேண்டும் என்பதாக இக்கோட்பாடு அமைகிறது. இவர்களுக்கு இவ்வுலகைத்தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.

துத்துவஞானத்தில் அடிப்படைக் கூறுகளாக அமையும் உண்மையியல், பௌதீகத்தியல், அளவையியல், அறவியல். ஆழ்கியல் போன்ற அம்சங்களை உள்ளடக்கிய ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தத்துவஞானத்துறை சோகிறடிஸ். ஆரிஸ்டோட்டல், பிளேட்டோ போன்ற கிரேக்க தத்துவ ஞானிகளால் தொடங்கப்படுவதற்கு சோபிஸுவாதிகளின் பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியமான தொன்றாக அமைந்தது. இவ்வகையில் தொடக்ககால தத்துவஞானத்தில் தம்மளவில் எந்த பங்களிப்பும் செலுத்தாத சோபிஸுவாதிகள் தங்களுடைய ஐயுறவு வாதத்தினுடாக பிற்பட்டகால தத்துவ ஞானிகளை விழிப்படையச் செய்தார்கள் என்ற வகையில் அவர்களின் பங்கு மேற்குத் தத்துவ ஞான வரலாற்றில் சிறப்புப் பெற்றது.

சோக்ரட்டீஸ்

கிரேக்க ஏதென்ஸ் நகரத்து தலைசிறந்த மெய்யியலாளராகக் கருதப்படும் சோக்ரட்டீஸ் கி.மு 469 – 399 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர். சுமார் 70 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த இவர் மெய்யியல் சிந்தனைக்கு தன்னை முழுவதும் அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். சோக்ரட்டீஸ் தனது தந்தையின் தொழிலான சிற்ப வேலையைச் செய்து வந்த போதும் அதனைக் கைவிட்டு இருபது வயதில் தனது சிந்தனைப் பணியை எதென்ஸ் நகரில் ஆரம்பித்தார். நாட்டின் மீதான பற்றுறுதியின் காரணமாக அரசு கொடுத்த தண்டனையை ஏற்று விசம் அருந்தி மரணத்தைத் தழுவித் கொண்டார்.

சோக்ரட்டீஸ் எதையும் எழுத்தில் விட்டுச் செல்லவில்லை ஆதலால் அவரை பிளேட்டோ போன்ற மெய்யியலாளர்கள் மூலமே அறிந்து கொள்கின்றோம். பிளேட்டோவின் “குடியரசு” என்ற படைப்பின் பிரதான சோக்ரட்டீஸ் பாத்திரம், சோக்ரட்டீஸின் கருத்துக்கள் மற்றும் சிந்தனைகளது பிரதிபலிப்பின் வடிவமாக அமைவதை ஜோன் பேணர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

சோக்ரட்டீஸுக்கு முந்திய மெய்யியல் சிந்தனைகள் யாவும் பிரபஞ்சவியல், இயற்கை என்பன பற்றிய அறிவிற்கு முக்கிய இடம் வழங்கியிருந்தது. இதற்கு மாற்றமாக அமைந்த சோக்கரட்டீசுடைய சிந்தனை மெய்யியலில் ஒரு புதிய திருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தது. இவர் கிரேக்கத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த பிரபஞ்சம் பற்றியதும் இயற்கை பற்றியதுமான ஆய்வை மனிதனை நோக்கித் திருப்பினார். இதற்கு சோபிச வாதிகளின் மனித மையப் போக்கு உதவியது.

மெய்யியல் வரலாற்றில் சோக்ரட்டீஸின் முறை பிரபலமானது. இவ்வகையில் சோக்ரட்டீஸ் உரையாடல் (Socratic Dialogue) மற்றும் வாத முறை (Dialectic) பல பகுத்தறிவு சிந்தனைகளுக்கு கருவியாக அமைந்திருக்கிறது. சோக்ரட்டீஸின் மெய்யியல் சிந்தனைகள் அவரது உரையாடலின் மூலம் வெளிவந்தவை. இங்கு உரையாடல் அவரது சிந்தனையின் கருவியாகச் செயற்பட்டுள்ளது. இம்முறை இன்னுமொரு நபருடன் உரையாடலில் பங்கு கொள்வதன் மூலம் ஆரம்பமாகின்றது. முதலில் பிரச்சினைக்குரிய ஏதாவது ஒரு தலைப்பை (துணிவு, நீதி, பொறுமை) எடுத்துக் கொள்ளுவார். பின்னர் அத்தலைப்பு பற்றி கேள்வியும் பதிலுமாக விவாதம் தொடரும். இறுதியில் சோக்ரட்டீஸ் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு முகங்கொடுக்கும் போது உரையாடலில் பங்கு கொண்டவர் இந்த விடயத்தைப்பற்றி தனக்கு எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லையே என்ற மன நிலைக்கு உள்ளாகின்றார்.

சோக்ரட்டீஸ் இம்முறையை தனது உரையாடலில் பங்கேற்பவர்களின் அறியாமையை அகற்றுவதற்கு பயன்படுத்தினார். இவர் உண்மையான அறிவை அடைவதற்கு இத்தடைகள் அகற்றப்படுவது அவசியம் எனக்

கருதினார். மனிதன் தான் பெற்றிருக்கும் அபிப்பிராயங்களுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கின்றான். உண்மை அறிவை அடைவதற்கு இது தடையாக இருப்பதை அவன் அறிவதில்லை. இம்முறை பற்றி சோக்கிரட்டீஸ் கருதுவது பிரசவ தாதியை நினைவு கூர்வதாக அமைகிறது. இம்முறையைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் உண்மையை மற்றவர் மீது திணிக்காமல் உண்மையை அவர்களாகப் “பெற்றுக் கொள்வதற்கு” அவர்களுக்கு உதவ முடியும் என சோக்கிரட்டீஸ் கருதினார்.

பொதுவாக சோக்ரட்டீஸின் போதனைகள் ஒழுக்கப் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இதனால் இவருடைய மெய்யியலை அறவியல்சார் மெய்யியலாக அழைக்க முடியும். இவர் இவ்வொழுக்கப் போதனைகளை அறிவாராய்ச்சியலுடன் இணைத்தார்.

சோபிசுவாதிகளின் அறிவு பற்றிய ஐயுறவு வாதம் அறிவு பற்றிய ஆய்வின் தேவையை சோக்கிரட்டீசுக்கு உணர்த்தியது. சோபிசுவாதிகள் அறிவின் புறநிலை யதார்த்தத்தை நிராகரித்தனர். அது சோக்கிரட்டீஸை சிந்திக்க வைத்தது. அதனை நிலை நிறுத்த வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தியது. இதனைச் செய்து முடிப்பதற்கு பொதுமைப் பண்புகள் கொண்ட கருத்துக்கள் அல்லது எண்ணக்கருக்கள் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொண்டார். இவர் அறிவைப் பகுத்தறிவின் பகுதியாக்கினார். பகுத்தறிவு அளவையியலுடனும் எண்ணக்கருக்களுடனும் தொடர்புபட்டது. எல்லா அறிவும் எண்ணக்கருக்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. சோக்ரட்டீஸ் எல்லா அறிவையும் எண்ணக்கரு வடிவத்திற்கு உள்ளாக்கிச் சிந்தித்தார். எண்ணக்கரு சோக்ரட்டீஸுக்கு வெறும் மனப்பதிவு அல்ல. அது புறவய ரீதியாகவும் அகவய ரீதியாகவும் அறிவுக்குக் காரணமானது. அதற்கு கட்டாய ஒரு புறவய இருப்பு இருக்கிறது.

சோக்கிரட்டீஸ் சோபிசுவாதிகளின் புலனனுபவத்தினை மையப்படுத்திய அறிவு பற்றிய மனித மைய வாதத்தை மாற்றி அறிவு பற்றிய எண்ணக்கரு மைய வாதத்தைப் போதித்தார். புலனனுபவத்தினால் வருபவை நிரந்தரமற்றவை பொதுமை வடிவத்தைக் கொண்ட எண்ணக்கருக்கள் நிரந்தரமானவை. இவ்வாறு எண்ணக்கரு கொள்கை மூலம் அறிவு தனி நபரின் புலன் உணர்வு போன்றது அல்ல என்பதை சோக்ரட்டீஸ் வலியுறுத்தினார். இதனை அறிவு புறவயரீதியான பொதுமைக் கருத்தில் இருந்து பெறப்படுவதாகும் என்று சுருக்கமாக கூறலாம்.

ஒழுக்க மெய்யியலின் தந்தையாக மதிக்கப்படும் சோக்ரட்டீஸ் ஒழுக்க வாழ்வையும், நன்மை பற்றிய கருத்தையும் நிலைநிறுத்தப் பாடுபட்டார். ‘நற்பண்பே நற்பேற்றிவாகும்’ என்பதை முன்மொழிந்த இவர் அண்டவியல் பற்றிய அறிவியல் விசாரணையை தவிர்த்து ‘உன்னை நீ அறிவாய்’ என்ற அவருடைய மகா வாக்கியத்தின் அடிப்படையில் அறவியல் விதிகளின்

பொதுமைப் பெறுமானத்தின் உண்மை குறித்து ஆராய்ந்தார். இது அறவியலின் அடித்தளம் பற்றியதாக அமைகிறது.

இவருடைய போதனைகளின் பிரதான நோக்கம் நல்லொழுக்கம் மிக்க பிரஜைகளை உருவாக்குவதே. அதற்கு மனித நடத்தைக்கும், அறிவிற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் இடையே யுள்ள இறுக்கமான இணைப்பை மனிதன் உணர வேண்டும். அதாவது நல்லறிவின் அடிப்படையில்தான் நல்லொழுக்கமிக்க வாழ்க்கை சாத்தியமாகும் என்பதை இது மனிதனுக்கு உணர்த்துகிறது. இது அறிவுக்காக அறிவு என்றில்லாமல் அறிவை ஒழுக்கமிக்க வாழ்க்கையோடு இணைத்து வைக்கிறது. நன்மை, தீமை, நீதி, அநீதி, நற்பண்பு, மனித வாழ்வின் குறிக்கோள் போன்ற விடயங்களை எல்லாம் நன்கு ஆராய்கின்ற தத்துவஞானம் மனித வாழ்வின் அறவியல் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு பயன்படுமாறு அமைவதற்கு உதவினார். இவ்வாறான அறவியலையும் அறிவையும் இணைத்து வைக்கின்ற போக்கு முதன்முதலில் சோக்கிரட்டீசிடம் இருந்தே தொடங்குகிறது.

சோக்கிரட்டீஸின் ஒழுக்கவியல் போதனைகளின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று யாதெனில், மறுமையில் பயன் எய்தும் நோக்கம் ஒழுக்கத்தை உருவாக்கும் என்பதில் உடன்படாமையாகும். அவர் மறுமையின் தாக்கமின்றி அறவியலை சுதந்திரமாக வரையறுக்க முயன்றார். இம்மையில் நாம் ஒழுக்கமாக வாழ்வது மறுமையில் நற்பயனை அடைவதற்கன்று. இம்மை வாழ்க்கையின் நிறைவு கருதியே அறவாழ்கை வாழ்கின்றோம் எனக் குறிக்கின்றார்.

பிளேட்டோ

கி. மு. 428 – 347 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த பிளேட்டோ ஒரு புகழ் பெற்ற எதென்ஸ் குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவர் சிறந்த கல்வியைப் பெறும் வாய்ப்பு வாய்க்கப் பெற்றவர். சோக்ரட்டீஸின் இறுதி 08 வருட காலத்தில் பிளேட்டோ அவரது மாணவராக விளங்கினார். சோக்ரட்டீஸின் கருத்துக்கள் பிளேட்டோவின் சிந்தனைகளில் பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது. பிளேட்டோ தனது அன்புக்குரிய ஆசிரியர் சோக்ரட்டீஸ் கி. மு. 399ல் கொல்லப்பட்ட வேதனை காரணமாக எதென்ஸ் நகரை விட்டு வெளியேறினார். பின்னர் பல நாடுகளுக்கு சென்று கல்வி கற்பதில் ஈடுபட்டதாக கருதப்படுகிறது.

பிளேட்டோ கி. மு. 388 ல் எதென்ஸில் ஒரு “அக்கெடமி” யை நிறுவினார். இதுவே ஐரோப்பாவின் முதலாவது பல்கலைக்கழகமாக கருதப்படுகின்றது. இவ்வக்கடெமியில் மெய்யியல் பிரதான பாடமாகவும் கணிதம், பெளதீகம், வானவியல் போன்றன உப பாடங்களாகவும் கற்பிக்கப்பட்டது. பிளேட்டோ இங்கு ஒரு மெய்யியலாளராகப் பணியாற்றினார். மேலும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு தத்துவமுறையை மேலைத்தேய மெய்யியலுக்கு வழங்கிய பிளேட்டோ குடியரசு, சட்டம், தியட்டீஸ், பீடோ, மெனோ, அப்பலொஜி போன்ற பல நூல்களை எழுதியவராகக் கருதப்படுகிறார்.

பிளேட்டோ தனது எழுத்துக்களில் சோக்கிரட்டீஸின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளதன் அக்கருத்துக்களை சாத்தியமான அளவு வளர்த்துச் சென்றிருப்பதையும் காணலாம். சோக்கிரட்டீஸிற்கு முன்னர் தோன்றிய மெய்யிலாளர்கள் பெரும்பாலும் இயற்கை பற்றியும் அதன் மாறுதல்கள் பற்றியுமே அதிகம் ஆராய்ந்தார்கள். ஆனால் சோக்கிரட்டீஸ், பிளேட்டோ போன்றவர்கள் மெய்யியலை அண்டவியல் குறித்த ஆய்வாக மட்டும் மட்டுப்படுத்தாமல், மனிதனுடைய இம்மை வாழ்வின் நிறைவு கருதிய துறைகள் பற்றிய ஆழமான ஒரு ஆய்வாக வளர்த்தனர். இது அக்கால சிந்தனை முறைகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு தனித்துவமான வளர்ச்சிப் போக்கை வெளிப்படுத்துகிறது. பிளேட்டோவின் பெளதீக உலகத்தின் அடிப்படை உண்மைகள் பற்றிய விளக்கங்கள் மனித விழுமியங்கள் சார்ந்த துறையை மேம்படுத்துவதற்கு அமைவான விளக்கமாக அமைந்துள்ளமை இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

இலட்சிய மனித வாழ்வு நோக்கிய இவருடைய சிந்தனையில் அறிவாராய்ச்சியல் மைய இடத்தை பிடித்துக் கொண்டது. சிந்தனை உட்பட அனைத்து மனித செயற்பாட்டிற்கும் அடிப்படையாக உள்ள அறிவு என்றால் என்ன? உண்மை என்றால் என்ன? என்ற ஆராய்ச்சியை பிளேட்டோ முன்னெடுத்தார். இதற்காக பிளேட்டோ ஏற்கனவே அறிவு பற்றியுள்ள பிழையான கோட்பாடுகளை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்து

நிராகரித்தார். இதனை அவருடைய தியடிட்டஸ் என்ற நூல் செய்திருக்கிறது.

புரோட்டகரஸ் போன்ற சோபிஸ் வாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில், அறிவு புலக்காட்சியினூடாக அமைவதாகும். இது பிளேட்டோவினால் மறுக்கப்படுகிறது. சோபிஸ் வாதிகளின் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட மனிதனும் தான் தான் கண்டதே அவனவனுக்கு உண்மை என அமைகிறது. இது அறிவு அகநிலைத் தன்மை பெற்றிருப்பதைக் காட்டுகிறது. ஆனால் பிளேட்டோ அவ்வாறான அறிவின் அகநிலைத் தன்மையை மறுத்து, அவ்வாறான தனித்தனிப்பட்ட அறிவு ஏற்புடைய அறிவாகாது. புலக்காட்சியின் மூலம் அமைகின்ற பதிவுகள் அனைத்தும் முரண்பாடுடையதாகும். எனவே அவற்றை நாம் அறிவாகக் கருத முடியாது என நிராகரிக்கின்றார்.

புலக்காட்சி அறிவு உண்மையான அறிவாகக் கருதப்பட்டால் அல்லது மனிதனே எல்லாவற்றினதும் அளவுகோல் எனக் கருதப்பட்டால், புலக்காட்சிக்கு தரப்படுகின்ற பொருள் மாற்றமற்றதாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அனுபவத்தில் அவ்வாறு அமைவதில்லை. மாறாக புலக்காட்சியில் அமைவன அனைத்தும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதேநேரம் புலக்காட்சி என்பது மனிதனுக்கு மட்டும் உரியதன்று. அது விலங்கினங்களுக்கும் பொதுவானது. இதனால் புலக்காட்சியில் அமைவனவற்றை உண்மையான அறிவாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

புரோட்டகரஸின் கோட்பாடு தன்னளவில் முரண்பாடுடையது. இவரின் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட மனிதனும் தான் தான் கணுகின்றபடியே அவனவனுக்கு உண்மை அமைவதனால், ஒருவன் கண்டது மற்றவனுக்கும் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இதனால் கருத்துப் பரிமாற்றமே அர்த்தமற்றதாகி விடுகிறது. மேலும் இது அறிவின் புறநிலை யதார்த்தத்தையும் முற்றாக அழித்து விடுகிறது. இதனால் உண்மைக்கும் பொய்மைக்குமுள்ள வேறுபாடு அர்த்தமற்றதாகி விடுகிறது. அதாவது உண்மை, பொய்மையின் அடிப்படைத் தளம் நிராகரிக்கப்படுகிறது.

புலக்காட்சியில் அமைகின்ற விடயங்களில் கூட சில பகுதிகள் புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக உள்ளது. உதாரணமாக இது 'ஒரு வெள்ளைக் கடதாசி' என்ற விடயத்தில் அது பற்றிய முழுத்தரவுகளும் புலன்களினால் தரப்படுவதில்லை. அதில் பகுத்தறிவின் கூறுகளும் இருக்கிறது என பிளேட்டோ கருதுகிறார். அதனை வெள்ளைக் கடதாசியாக பிரித்தறியும் ஆற்றல் புலக்காட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது. புலன்கள் ஒப்பீட்டு ரீதியான இணைப்பையும், மாறுபட்டையும் தரக் கூடியதல்ல. இதனால் அத்தகைய சில தீர்மானங்களைப் பெற புத்தியின் பங்களிப்பு அவசியமாகிறது. அறிவு பற்றிய செயல் பட்டில் புலக்காட்சி மட்டுமே

அறிவை முற்றாகத் தரவல்லது அல்ல என்பது இதன் மூலம் பெறப்படுகிறது.

இவ்வாதங்களின்படி, பிளேட்டோ அறிவு என்பது புலக்காட்சியில் அமைவதில்லை எனவும் அது புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டது எனவும் கருதுகின்ற அதேவேளை எப்படியும் புலக்காட்சியோடு இணைக்கப்பட முடியாத இவ்வறிவைப் புத்தியே தருவதுடன் அதுவே ஒவ்வொரு பொருளையும் இனங்காண்கிறது என்ற முடிவிற்கும் வருகின்றார்.

பிளேட்டோ அறிவின் அமைவில் புலக்காட்சினை முற்றாக நிராகரிப்பதோடு எண்ணங்கள் (opinion) அறிவைத் தரவல்லனவா? எனவும் ஆராய்கின்றார். பொதுவாக எண்ணங்கள் தோற்ற உலகு குறித்தவையாகும். இதனால் எண்ணங்களை உண்மையான அறிவின் விடயமாகக் கொள்ள முடியாது. பிளேட்டோவின் கருத்துப்படி “பிழையான எண்ணங்கள்” தெளிவாகவே அறிவு அல்லாதது. சரியான எண்ணங்களைக்கூட அறிவாகக் கருத முடியாது. எண்ணங்கள் எப்போதும் அறிவுடன் முரண்படுவதாகும். சிலவேளை சரியான எண்ணங்கள் வெறும் ஊகமாக அமையாமல் உளம்சார்ந்த காட்சிகளாலும் பெறப்படும். அவற்றுக்கான சரியான ஆதாரங்கள் நம்பிக்கையாகவே அமையும்.

இவ்வகையில் பிளேட்டோ நம்பிக்கை குறித்தும் ஆராய்கிறார். நம்பிக்கை என்பது ஒரு மனிதனுடைய உளம் சார்ந்த விடயமாகும். உண்மையறிவைப் பெறுவதற்கு ஒரு பொருளைப் பற்றிய மிகத் தெளிவான விளக்கம் தேவைப்படுகிறது. அதன் காரணம் பற்றி அறிய வேண்டி ஏற்படுகிறது. இதனால் நம்பிக்கை அறிவைத் தரவல்லதல்ல. அறிவென்பது பகுத்தறிவில் தங்கியிருப்பது நம்பிக்கையில் அல்ல. இவ்வகையில் பிளேட்டோ அறிவிற்கு மாறாத் தன்மையையும், கட்டாயத் தன்மையும், நிரந்தரத் தன்மையும் வற்புறுத்துகின்றார்.

பிளேட்டோ அறிவு பற்றிய பிழையான கோட்பாடுகளை ஒவ்வொன்றாக நிராகரித்த பின்னர் அறிவென்பது என்றும் நிரந்தரமாகவுள்ள எண்ணக்கருக்கள் ஊடாக அமைவது என்ற விளக்கத்தை முன்வைக்கின்றார். எல்லா அறிவும் எண்ணக்கருக்களுடனான அறிவாகும். எண்ணக்கரு என்பது நிரந்தரமானது, மாற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அகநிலைத் தன்மையற்றது. இது புறநிலை சார்ந்த உண்மையைக் கொண்டது. உண்மையான அறிவு தொடர்பாக பிளேட்டோவால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட இப்பண்புகள் அனைத்தும் எண்ணக்கருக்களுக்கு இருப்பதாகக்க பிளேட்டோ கண்டார்.

எண்ணக்கரு என்பது மனதில் இருக்கும் வெறும் கருத்து அல்ல. அதற்கு எனப் புறநிலை யதார்த்தம் ஒன்று உள்ளது. அது மனத்தைச் சாராதது.

எனது மனத்தில் உள்ள சிந்தனைதான் அறிவு என்றால் அது வெளியே (புறத்தில்) இருக்கும் ஒரு பொருளின் பிரதியைப் பற்றியது. இவ்வகையில் அறிவு என்பது எண்ணக்கருக்கள் பற்றிய அறிவாகும். இது உண்மையாவதற்கு அதற்குரிய புறவய யதார்த்தம் இன்றியமையாதது. அதனால் பொதுவான எண்ணக்கருக்கள் எமது மனத்திற்கு வெளியே இருக்கின்றன.

உதாரணமாக, அந்தக் குதிரை, இது ஒரு சிறந்த வீரச் செயல், சோக்கிரட்டீஸ், அந்த ரோஜா மலர் போன்ற தனிப்பட்டவற்றைக் குறிக்கின்றவைகளில் இருந்து முறையே குதிரை, வீரம், மனிதன், மலர் போன்ற பொதுப்பதங்களை இனங்காணலாம். இப்பொதுப் பதங்கள் இல்லாமல் மொழியில்லை. இப்பதங்கள் அர்த்தமற்றவையும் அல்ல. அதேவேளை ‘மலர்’ என்ற பொதுப்பதம் ‘அந்த மலர்’ என்ற தனிப்பட்டதல்ல. மலர் என்ற பொதுப்பதம் தனிப்பட்ட மலரைப் போன்று செடியில் மலர்வதில்லை, அழிந்து போவதுமில்லை. அது நிரந்தரமானது. எனவே இவ்வாறு பொதுமையாய் அமையக்கூடியவற்றை எல்லாம் சேர்த்து பிளேட்டோ புறத்தேயுள்ள இன்னுமொரு பொதுமை உலகமாக ஆக்கிவிட்டார்.

எண்ணக்கருக்கள் பற்றிய கருத்துக்கள் பிளேட்டோவினால் மிக ஆழமாக வளர்த்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனை பிளேட்டோவினது அறிவாராய்ச்சியலின் பௌதிகவதிதப் பகுதியாகப் பார்க்க முடியும். இதில் எண்ணக்கருக்கள் வடிவங்களாக, பொதுமைகளாக கருதப்பட்டு, ஒரு தனித்த பிரத்யேகமான உலகமாக சித்தரிக்கப்படுகிறது. இப்பொதுமைகளின் அடிப்படையிலே இப்பிரபஞ்ச உண்மை இவருடைய சிந்தனையில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதனை பிளேட்டோ கலைப் படைப்புக்கள் பற்றி தனது குடியரசு நூலில் கூறிய விளக்கங்களிலிருந்து தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ‘கலைப் படைப்புக்கள் உண்மையைப் பிரதிபலிப்பதில்லை. அவை இவ்வுலகிலுள்ளவற்றையே பிரதிபலிக்கிறது. இவ்வுலகிலுள்ளவையோ உண்மை உலகின் வெறும் விம்பங்கள். எனவே கலைப்படைப்புக்கள் விம்பங்களையே பிரதிபலிக்கின்றது. இதனால் கலைஞர்கள் உண்மை உலகிலிருந்து வெகுதூரத்தில் உள்ளனர்’.

உண்மையான அறிவென்பது பொதுமைகள் பற்றியது. இப்பொதுமைகள் புறநிலை சார்ந்தது, உள்ளார்ந்த காட்சிக் கூடாக அமையக்கூடியது. புறநிலை இருப்பைக் கொண்டது. சிந்திக்கும் மனங்களின் சார்பற்றவகையில் இருப்பவை. இத்தோற்ற உலகில் காணப்படும் ஒவ்வொரு பொருளும் பொதுமைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. பொதுமைகள் காலத்திற்கும் வெளிக்கும் அப்பற்றப்பட்டது. தர்க்கத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. அது பூரணமான பொருளாகும். தத்துவ ஞான அறிவென்பதே இத்தகைய உள்பொருள் பற்றிய அறிவாகும்.

தத்துவஞானத்தின் வரைவிலக்கணம் ஆழ்ந்த ஞானம் பற்றிய விருப்பு என்பதாகும். இவ்வாழ்ந்த ஞானம் என்பது பொதுமைகள் பற்றியதாகும்.

அரிஸ்ரோட்டில் (கி. மு. 384 – 322)

கி. மு. 384 ல் கிரேக்க கொலனியான மெசடோனியா ஸ்ட்ரெஜிராவில் பிறந்த அரிஸ்ரோட்டில், தனது 17வது வயதில் எதென்ஸில் உள்ள பிளேட்டோவின் அகெடமியில் பிளேட்டோவின் மாணவராகச் சேர்ந்தார். கி. மு. 368ல் இருந்து 20 வருடங்கள் அங்கு கல்வி கற்றார். பிளேட்டோவின் மரணத்தின் பின்னர் அரிஸ்டோட்டில் லைசியம் (Lyceum) என்ற தனது கல்விக் கூடத்தை நிறுவினார். இதை ஆரம்பித்த பிறகு அரிஸ்ரோட்டிலின் மெய்யியல் மற்றும் விஞ்ஞான ஆய்வுகள் பெரும் முன்னேற்றத்தை அடைந்தன. இவர் தனி ஒரு மனிதனாக வானவியல், உயிரியல், உடலியல், உடற்கூற்றியல், ஒழுக்கவியல், அரசியல், அளவையியல் எனப் பல துறைகளை போதித்து சிறப்புப் பெற்றார்.

மெய்யியலாளரும் விஞ்ஞானியுமான அரிஸ்ரோட்டில் தனது ஆசானுடைய வழியில் கருத்துருவச் சிந்தனையாளராக இருந்த அதேவேளை அவதானம் மற்றும் பரிசோதனை முறையில் விடயங்களை அணுகும் முறையியல் பயிற்சியைப் பெற்றவராகவும் இருந்தார். இவர் பல்வேறு துறைகளில் கணிசமான அளவு ஆராய்ச்சிகளை செய்திருந்தாலும் அவைகளில் மெய்யியலைத் தவிர அளவையியலும் விலங்கியலும் என்ற துறைகளை முழுமையாக ஆரம்பித்து வைத்தவராகக் கருதப்படுகிறார்.

பொதுமைகள் பற்றியவை மட்டுமே நிறைந்த உண்மைகள் என்றும் புலனுக்குட்படும் பொருட்கள் எவையும் நிலைபேறுடையவையல்ல என்றும் பிளேட்டோ கூறினார். அரிஸ்ரோட்டில் இவ்விடயத்தில் பிளேட்டோவிற்கு மாறுபடுகிறார். இவரைப் பொறுத்தவரை பொதுமைகள் என்பவை ஓரினப் பொருள்களுக்குத் தரப்படும் பொதுப் பெயர்கள் மட்டுமே. உதாரணம் மனிதன், மரம், மலர் போன்றன வெறும் பெயர்களே தவிர எந்தத் தனிப் பொருளையும் குறிக்கும் ஆற்றல் இச்சொற்களுக்கு இல்லை. எனவே பொதுமைகள் என்பன அகநிலைக் கருத்துக்கள் ஆகும். புறவுலக உண்மை அவைகளுக்கு இல்லை.

புலக்காட்சிக்கு உட்படும் தனித்தனிப் பொருட்களே புறஉலகில் இருப்பவை. இவை அளியக் கூடியன. ஆனால் பொதுமைகள் நிலைபேறு உடையவை என்பது பிளேட்டோவின் கருத்து. அரிஸ்ரோட்டிலின்படி, ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட பொருளும் உண்மையானதே. ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட பொருளிலும் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான தன்மைகள் உண்டு. இப்பொதுத் தன்மை தானே விளங்கும் விடையமாக காணப்படுவதில்லை. இவை தனிப்பட்ட பொருள்களில்தான் புதையுண்டு கிடக்கிறது.

பிளேட்டோவால் முழு நிறைவான இலட்சிய நோக்கில் முன்வைக்கப்பட்ட ஒழுக்கவியல் கருத்துக்களை அரிஸ்ரோட்டில் நடைமுறை மனிதனுக்குரிய

நடைமுறை சிந்தனையாக மாற்றியமைத்தார். அதாவது அரிஸ்ரோட்டில் பிளேட்டோவில் இருந்து மாறுபட்டு மனிதனின் சாதாரண வாழ்வுக்கும் மண்ணுலக அனுபவத்திற்கும் அமைவான ஒழுக்கவியல் சிந்தனையை முன்வைத்தார். அரிஸ்டோட்டில் ஒழுக்கவியலை இலட்சிய நோக்கில் பார்க்காது நற்பண்புகள் பற்றியதொரு ஆய்வாகப் பார்த்தார்.

மனித நடவடிக்கைகளின் இறுதி இலக்கு மகிழ்ச்சியாகும் என்ற நோக்கில் அரிஸ்ரோட்டில் ‘மகிழ்ச்சியை’ முடிவான ஒரு விடயமாக எடுத்து நோக்குகின்றார். ‘மகிழ்ச்சி’ என்ற சொல்லை அரிஸ்ரோட்டில் ஒரு விரிந்த பொருளில் இங்கு கையாழ்கின்றார். இதற்கு யூடைமோனியா என்ற பதம் கையாழப்படுகிறது. இப்பதம் மகிழ்ச்சி என அர்த்தப்பட்டாலும் இதனை அரிஸ்ரோட்டில் ஒருவகைச் செயற்பாடாகக் கருதிச் செயற்பட்டார். உயர்ந்த நன்மையை இலக்காகக் கொண்ட மனித வாழ்வு பற்றியதாக இது அமைகிறது. இதுவே மனிதன் நாடவேண்டியதொரு இலக்காகும். இதனையே யூடைமோனியா என்ற பதம் அர்த்தப்படுத்துகிறது. இதுவே ஒருவனது அறிவு ரீதியான ஆன்மீகச் செயற்பாடாக அமைகின்றது. இந்நிலைமையை அடைவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதி அவசியமாக உள்ளது.

மனிதனுடைய அறவியல் செயற்பாடு ஒருவகை பகுத்தறிவுசார் நடவடிக்கையாகவும், நன்மைக்குரிய விடயமாகவும் காட்டப்படுவதிலிருந்து அறிவும் அறமும் இணைக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இத்தகைய இணைப்பை நாம் பிளேட்டோவின் சிந்தனையிலும் காணலாம். விலங்கு நடத்தையிலிருந்து மனித நடத்தை அறிவுசார் நடவடிக்கை மூலமே வேறுபடுகிறது. அந்தவகையில் ஒரு மனித நடத்தை ஒழுக்கம் என்ற வரையறைக்குள் இடம் பெறவேண்டுமாகில் அந்நடத்தை பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இடம்பெறுகின்றபோதுதான் அது மனநிறைவை, மகிழ்ச்சியை எம்மில் உண்டுபண்ணும்.

பிளேட்டோவை விட அரிஸ்ரோட்டிலின் ஒழுக்கவியல் கருத்துக்கள் கூடுதல் நடைமுறைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. இவர் மகிழ்ச்சிக்கான நடைமுறைக் காரணிகளான வறுமை, பிணி, செல்வம் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். இவைகளும் மகிழ்வுக்கான நிபந்தனைகளாகும் எனக் கருதுகின்றார். எனவே உண்மையான மகிழ்ச்சிக்கு பகுத்தறிவுக் காரணிகள் மட்டுமல்லாது நடைமுறைக் காரணிகளும் அவசியமாகும் என்பதை இது காட்டுகிறது.

ஒரு நல்லொழுக்கம் சார்ந்த நடத்தை இரு அந்தங்களுக்கு மத்தியிலுள்ள மத்திய பாதையில் அமைவதாக இருத்தல் வேண்டுமென அரிஸ்ரோட்டில் கருதுகிறார். இரு தீவிர அந்தங்களுக்கிடையில் உள்ள மத்திய பாதையை அவர் இதற்கான மார்க்கமாகக் கருதினார். துணிவு என்பது

முரட்டுத்தனத்திற்கும் கோழைத்தனத்திற்கும் இடையிலானது. தாராள மனப்பான்மை என்பது அளவு மீறி வாரி வழங்குவதற்கும் எதையும் வழங்காத கஞ்சத்தனத்திற்கும் இடைப்பட்டது. இது ஒருவகை சமநிலையான நடத்தையைக் குறிக்கிறது. ஒரு விடயம் உறுதியாக அமைவதற்கு சமநிலை என்பது அவசியமானது. அவ்வகையில் அரிஸ்ரோட்டிலின் இவ்விளக்கம் நடைமுறைத் தன்மை வாய்ந்ததாகும்.

அரிஸ்ரோட்டில் மனிதனுடைய மகிழ்ச்சியில் அரசின் இன்றியமையாமை பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். அரசின் குறிக்கோள் மனிதனது நிறைவான வாழ்க்கையாகும். பிளேட்டோ கருதியதைப்போலவே அரசின் நோக்கம் குடிமக்களின் ஒழுக்கமும் மகிழ்வுமாகும் என்பதையே அரிஸ்டோட்டிலும் வலியுறுத்தினார். இது அவனது உலகியல் தேவைகளை நிறைவேற்றும் ஒரு அமைப்பாகும். எனவே மனிதனை மனிதனாக உயர்விக்க அரசு அவசியமாகும்.

மத்தியகால மெய்யியல்

மத்தியகால மெய்யியல் சுமார் கி. பி. 400 இல் இருந்து கி. பி. 1400 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் தோன்றிய மெய்யியலாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டது. இக்காலமானது உலகப் பெரும் சயங்களில் ஒன்றான கிறிஸ்தவ சமயத்தின் தோற்றமும், அதன் உச்ச வளர்ச்சியும் கண்ட காலமாகும். இதனால் இக்காலத்தின் தாக்கம் மிகுதியும் மெய்யியலில் ஏற்பட்டது. அதாவது சமயமும் மெய்யியலும் ஒன்றாக கலந்த காலம், மெய்யியல் சமயத்திடம் புகலிடம் தேடிக் கொண்ட காலம் என்றும் இதனை வர்ணிப்பர். இக்காலப் பகுதியில் ஆங்காங்கே எஞ்சி இருந்த மெய்யியல் சிந்தனை முறைகள் சமயம் சார்பான சிந்தனையாளர்களை திருப்திப்படுத்துவதாக இருக்கவில்லை. எப்பிக்கூரியர் உலகை ஒரு இயந்திரிக முறையில் விவரித்தனர். உலகைத் தமது பயன்களுக்காக மாற்றி, முடிந்த வரையிலான மகிழ்ச்சியை அடைந்து கொள்ளுமாறு கூறினர். ஸ்டோயிக் வாதிகள் உலகை இயல்திட்டக் கோட்பாட்டினூடாக விவரித்தனர். ஐயவாதிகள் இயற்கையில் வாழும் பிரச்சினைகளுக்குப் பதில் தர மறுத்தனர். இவ்வித மெய்யில் போக்குகள் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்துவதாக இருக்கவில்லை. சமயச் சார்பாளர்கள் உலகை இயந்திரக் கட்டமைப்பு ரீதியாகவோ அணுக்களின் கட்டமைப்பாகவோ பார்க்க விரும்பவில்லை.

இக்கால மெய்யியலாளர்கள் பிளேட்டோனிய மற்றும் அரிஸ்டோட்டலிய கிரேக்க சிந்தனைகளையும், இச்சிந்தனை முறைகளால் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த ஏனைய சிந்தனை முறைகளையும் சமயக் கருத்துக்களுடன் இணைத்து, சமயக் கருத்துக்களுக்கு ஒரு மெய்யியல் அடித்தளத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர். இவ்வகையில் அகஸ்தீன் காலத்திலிருந்து மறுமலர்ச்சி யுகம் வரை ஐரோப்பிய மெய்யியலில் கத்தோலிக்க மெய்யியல் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இதனால் தேவாலயம் சக்தி பெற்ற ஸ்தாபனமாக விளங்கியது. மத்திய காலம் என்பது கிறிஸ்தவ சமயம் மேற்கைரோப்பாவின் அறிவு நடவடிக்கைகளை ஆதிக்கம் செய்யத் தொடங்கிய காலப் பகுதி எனக் கூறலாம்.

புனித அகஸ்தீன்

புனித அகஸ்தீன் கி. பி. 354 – 430 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர். திருச்சபை முதுவர் காலப்பிரிவிற்குரிய கிறிஸ்தவ மெய்யியலாளர்களில் புனித அகஸ்தீன் புகழ்பெற்ற சிந்தனையாளராகத் திகழ்ந்தார். இவர் பிளேட்டோ வாதத்தையும் கிறிஸ்தவ சமயத்தையும் வெற்றிகரமாக ஒன்றிணைத்தார். அவரது சமய மெய்யியலும் இறையியல் கோட்பாடுகளும் மத்தியகாலத்திலும் பின்னர் மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும் கிறிஸ்தவ சமய வளர்ச்சியில் முக்கிய செல்வாக்கைச் செலுத்தின. இவர் ஞானஸ்தானம் பெற்று தேவாலயத்தின் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட பின்னர் கி. பி. 395 ல் ஹிப்போ என்ற இடத்திற்கான பிஷப் பதவியைப் பெற்றுக் கொண்டார். கி. பி. 413 ல் தனது புகழ் பெற்ற நூலான City of God ஐ எழுத ஆரம்பித்தார்.

புனித அகஸ்தீன் கிறிஸ்தவ கடவுள் கோட்பாட்டிற்கு பிளேட்டோனிய அடித்தளத்தை வழங்க முயற்சித்தார். இவருடைய சிந்தனைகள் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் மெய்யியலுடன் தொடர்புபட்டதாக அமையாவிட்டாலும் மெய்யியலுடன் தொடர்புபடும் சந்தர்ப்பங்களில் அவர் தனது ஆற்றலை நன்கு வெளிப்படுத்தி உள்ளார் என றஸல் கூறுகிறார்.

முதலில் உலகம் கடவுளால் படைக்கப்பட்டது என்ற கோட்பாட்டை அகஸ்தீன் ஏற்றுக்கொண்டார். பிளேட்டோவிற்கும் கடவுள் ஒரு படைப்பாளன், உலக வடிவமைப்பாளன். ஆனால் அகஸ்தீன் கடவுள் ஒன்றுமில்லாததிலிருந்து உலகைப் படைத்தார் என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்து பைபிளின் பழைய ஏற்பாட்டிலும் காணப்படுவதோடு சமயசார்பான கிறிஸ்தவர்களும் இதனை ஏற்றக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் கிரேக்கரின் கருத்துப்படி ஒன்றுமில்லாததில் இருந்து படைப்புச் செயலை நிகழ்த்துவது சாத்தியமற்றது ஆகும். இது பற்றிய பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டிலின் விளக்கத்தில் சடத்திற்கு கடவுள் வடிவத்தைக் கொடுப்பதாக உள்ளது.

படைப்புப் பற்றிய சில விளக்கங்களின்படி, அனைத்திறை வாதமானது கடவுளும் உலகமும் வேறு வேறானதல்ல என்று கூறுகிறது. உலகில் உள்ள ஒவ்வொன்றும் கடவுளின் பாகம் ஆகும். ஸ்பினோஸா இக்கருத்தை விரிவாக விளக்கினார். மறைஞானியர் அல்லது சூ.பிகள் இதனைத் தமது அடிப்படைக் கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டனர். மரபு நிலைப்பட்ட சமயவாதிகள் இதை ஏற்க மறுத்தனர். ஆனால் கடவுளுக்குப் புறம்பாக அல்லது அப்பால் உலகம் இருக்கின்றது என்பதை மறைஞானிகள் அல்லது சூ.பிகள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

கடவுளையும் ஆன்மாவையும் பற்றிய ஆய்வுதான் அகஸ்தீனுடைய மெய்யியலில் பிரதான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. முதலாவது

தனிமனிதனைப் பற்றியறியவும், இரண்டாவது மனித இருப்பைப் பற்றியறியவும் எம்மை இட்டுச் செல்கிறது. இவ்வறிவு பிரபஞ்சக் கோட்பாட்டின் இரு உலகங்களை வேறுபடுத்தும் விடயத்தையும், பிரபஞ்சத்தை நிர்மாணித்தவனைப் பற்றியும் தெளிவுபடுத்துகிறது. கடவுள், ஆன்மா என்ற இரு கருத்துக்களும் தன்னுள் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவதாக அகஸ்தீன் கூறுகிறார். எந்த ஒரு விடயத்தை அறிவதாயிருந்தாலும் அதற்கான துவக்கம் கடவுள், ஆன்மா என்ற இந்த இரண்டிலும் இருந்துதான் ஆரம்பமாகின்றது என்கின்றார் அகஸ்தீன்.

காலத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்த அகஸ்தீன் காலம் படைக்கப்பட்ட ஒன்றாக கருதுகின்றார். காலம் படைக்கப்பட்டதாக அகஸ்தீன் கருதுவதால் கடவுளை காலவோட்டத்தில் கருத முடியாது என அவர் வாதிக்கின்றார். எனவே முடிவற்றதும் எல்லையற்றதுமான கடவுள் காலம் கடந்தவராகும். அதாவது கடவுளுக்கு காலமோ, முந்தியதோ, பிந்தியதோ என எதுவும் கிடையாது. கடவுளின் முடிவற்ற நிலையில் காலம் என்பதற்கு எந்த இடமும் இல்லை.

உண்மையில் காலம் மனிதனுக்கு அப்பால் உள்ளவையல்ல. மனிதனுக்கு வெளியே இறந்த காலமும் இல்லை, எதிர்காலமும் இல்லை என அகஸ்தீன் கூறுகிறார். உண்மையில் நிகழ்காலம் மட்டும் தான் இருக்கிறது. நிகழ்காலத்தில் உள்ள மனதில் உள்ளவையே எதிர்காலமும் இறந்தகாலமும் ஆகும்.

எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பவனாகவும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாகவும், எல்லாம் நல்லவனாகவும் இறைவன் கருதப்படுவதனால் தீமையான விடயங்களை எவ்வாறு விளக்குவது என்ற பிரச்சனை அகஸ்தீனுக்கு ஏற்பட்டது. இறைவன் நல்லவன் என்பதைப் பாதுகாப்பதாயின் உலகிலிருந்து தீமைக் கருத்தை அகற்ற வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டிற்கு அகஸ்தீன் வந்து சேர்ந்தார். இதனால் தீமைக்கு இறைவன் காரணம் அல்ல என அகஸ்தீன் கூறுகின்றார். அனைத்துப் படைப்பும் இறைவனின் நன்மையான பண்பின் வெளிப்பாடாகும். அதனால் இருக்கின்ற எல்லாமே நல்லவைகள் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். இப்பிரச்சனைக்கு நவபிளேட்டோவாகிய புளோட்டினஸின் தீர்வாக தீமை என்பது இன்மை என முன்வைக்கப்பட்டது. இதனை ஞாபகப்படுத்துவதாக அகஸ்தீனின் கருத்துக்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

உண்மையில் இறைவன் மிக நல்லவன். அதி உயர் வடிவத்தை உடையவன். அதனால் ஒவ்வொரு நன்மையும் கடவுளில் இருந்தே வருகின்றது. அசுத்தமானவைகளும் இறப்பவைகளும் கூட நல்லனவே. அவை தீமைகளாக இருந்தாலும் நல்லனவே எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இவ்வாறு அகஸ்தீன் எல்லாத் தீமைகளையும் மனிதனுடைய நல அழிவுக் கோட்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்தார்.

சிலவற்றை நாம் நம்பாத வரை அவற்றை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்று அகஸ்த்தீன் கூறுகிறார். இவ்வகையில் நம்பிக்கைக்கான பகுத்தறிவு அடிப்படையை அவர் விளக்குகின்றார். அகஸ்த்தீன் பகுத்தறிவு பூர்வமான அறிவை ஏற்றுக் கொண்டாலும் சில விடயங்கள் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டவை அவற்றை நம்பிக்கையினால்தான் அறிந்து கொள்ள முடியும். சில விடயங்களுக்கு நம்பிக்கை அவசியமாக இருந்தாலும் நம்பிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ள பகுத்தறிவு தேவை என்பதை அவர் வலியுறுத்துகின்றார்.

Recommended Reading

1. Cohen; S. Marc, Patricia Curd, and C.D.C. Reeve, (2005), “Ancient Greek Philosophy from Thales to Aristotle”, 3rd edition, Hackett.
2. Frank R. M., (1979), “Kalam and Philosophy, a perspective from one problem”, Morewedge (ed.), Islamic Philosophical Theology, SUNY Press, Albany 1979.
3. Gilson, E., (1955), “History of Christian Philosophy in the Middle Age”, London.
4. Hardie, W.F.R., (1932), “A Study on Plato”, Oxford.
5. Inwood Brad and L.P. Gerson, (1887), “Hellenistic Philosophy: Introductory Readings”, (Translation) 2nd edition, Hackett.
6. Irwin T.H., (1997), “Plato’s Moral Theory”, Oxford University Press, London.
7. Masih Y., (1994), “A Critical History of Western Philosophy”, Delhi.
8. Vesey, G., (1987), “Philosophers – Ancient and Medieval”, New York.
9. Zimmermann, F.W., (1994), “Proclus Arabus Rides Again”, Arabic Sciences and Philosophy 4.
10. அனஸ், எம்.எஸ்.எம். (2006), “மெய்யியல் - கிரேக்கம் முதல் தற்காலம் வரை”, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
11. அனஸ், எம்.எஸ்.எம். (2003), “மெய்யியல்: அறிமுக உரைகள்”, பண்பாட்டு ஆய்வு வட்டம், பேராதனை.
12. கதிரவேலுப்பிள்ளை, சி., (1958), “மேல்நாட்டுத் தரிசன வரலாற்றின் சுருக்கம்”, ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம், யாழ்ப்பாணம்.